Akbaba

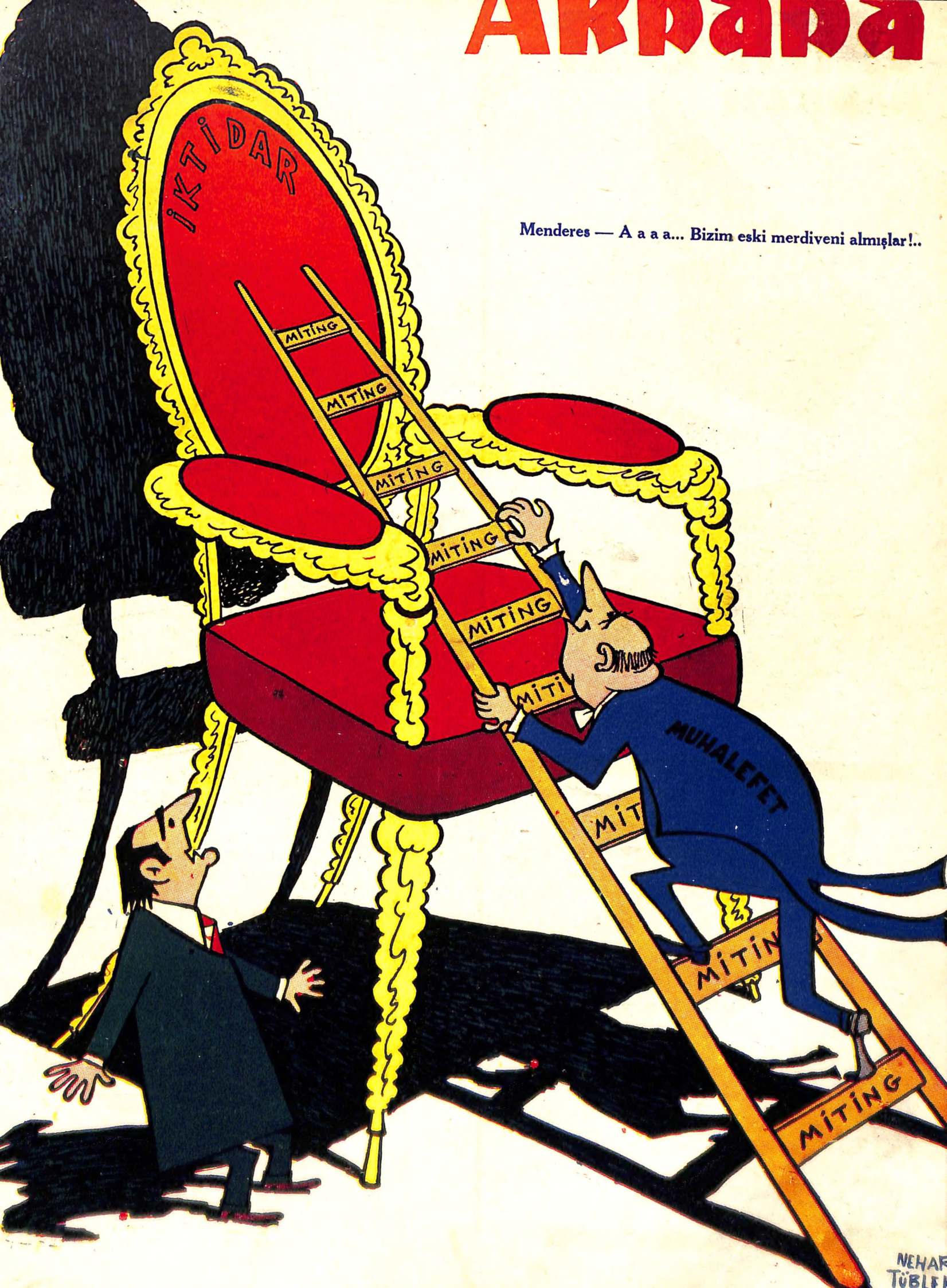

Menderes — A a a a... Bizim eski merdiveni almışlar!..

NEHAF
TÜBLE

YAKIFLAR BANKASI

ÜÇ BÜYÜK ESER

Akbaba Yayınevi Büyük Eserler Serisi:

Sayılı Fırtınalar!

Yazan :

REFİ CEVAT ULUNAY

Fiyatı: 4 lira

●

İşkenceler Bahçesi!

Dünya şaheserlerinden bir roman...

Çeviren:

REFİ CEVAT ULUNAY

Fiyatı: 250 kuruş

●

Kancık!

Dünyanın en yeni ve en güzel romanlarından...

Çeviren :

HAMDİ VAROĞLU

Fiyatı: 2 Lira

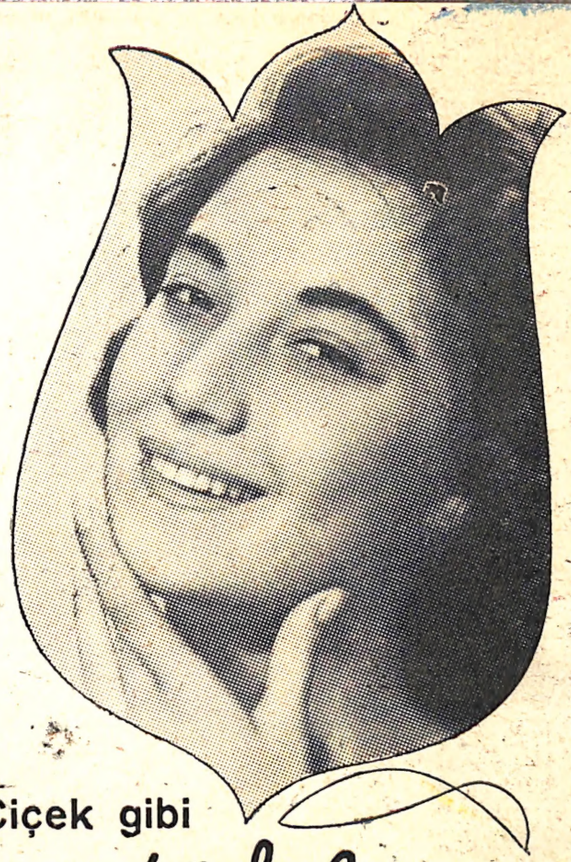

Çiçek gibi

taze

bir cilde sahip olmak isterseniz

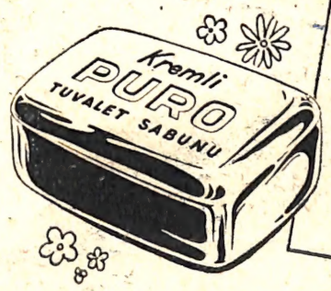

siz de benim gibi yapınız.. banyo ve lavabonuzda bol köpüklü - nefis kokulu, kremli PURO TUVALET SABUNU kullanınız.

Güzelliği ile nam salan genç filim yıldızı DENİZ TANYELİ hayranlarına Puro Tuvalet Sabunu tavsiye ediyor. Deniz diyor ki "Puro cildin krem ihtiyacını karşılar... Puro cildi besler, havanın ve makyajın muzur tesirini bertaraf eder. Puro gençleştirir... güzelleştirir... cazibenizi arttırır.,,

Deniz Tanyeli

BOL KÖPÜKLÜ - NEFİS KOKULU

PURO

56-17

Tuvalet sabunları 100 de 100 saftır

Sahibi : YUSUF ZIYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden AHMET KOÇER

Teknik sekreter Selâmi M. YURDATAP

Adres : Koldfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Abone : Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer: ERCAN Matbaası

SAYI : 214 C.: 9 19 NİSAN 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Hovardalık!

Yazan :

YUSUF ZİYA ORTAÇ

HOVARDA insanlarız veselâm!.. Yeni mi?.. Hayır, tarih boyunca böyle... Fertçe böyleyiz, milletçe böyleyiz, devletçe böyleyiz.

Bırakın o meydanları kırk gün, kırk gece şenlendiren şehzade düğünlerini... Bırakın o kapısı ardına kadar açık eski vükelâ konaklarını. Bırakın o eşe, dosta bağışları... Politika dünyasında bile konu komşu milletlere ne ihsanlarımız olmuş!

Fransaya avuç açmağa giden Sultan Aziz'in dağıttığı bahşişleri, ancak bir ata sözümüzle anlatabiliriz: Ayasofyada dilenip Eminönünde sadaka vermek!..

Çocukluğumun eğlence kitaplarından biri hâlâ hatırımdadır: Tenceresini satıp da Kâğıthaneye giden Fatma hanımın hikâyesi!..

Ya köy düğünlerimiz?.. Kızını çeyizlemek bahasına tarlasını satanlar, çiftsiz, çubuksuz kalanlar saymakla biter mi. Meydanlarda dövülen davullar kadar dövülen dizler, dövülen göğüsler vardır.

Hiç unutmam, 1927 yahut 1928 Ankarasında, İçişleri Bakanının verdiği bir ziyafette bulunmuştuk. Masa üstüne havyar kutuları adam başına bir tane denecek kadar cömertçe sıralanmıştı. O zamanki fukara Babıâlinin gazetecileri, ertesi sabah yataklarında kaşına kaşına uyandılar. Vücutları, baştan başa kırmızı plaklar dökmüştü!

Şimdi, kalemlerimizin ucunda, hâlâ anlatılması bitmeyen bir masal var: Seyhan Barajı ziyafeti!..

Vagonlar dolusu istakozlar gitmiş... Kamyon kamyon balık taşınmış. Sürü sürü kuzular götürülmüş... Çuval çuval pirinçler taşınmış... Hasılı efendim, alevler oynamış, kazanlar kaynamış!

Sevinmiyelim mi?. Elbet sevineceğiz: Bir vatan parçasında artık ne sel âfeti olacak, ne kuraklık felâketi. Yağmur, asıl adını alıyor: Rahmet!

Bu, öyle bir başarı ki, muhalefet bile bıyık altından gülümseyerek:

— Temelini biz atmıştık, diyor.

İlk taşı koyanın da elleri dert görmesin, son kiremidi koyanın da...

Pekiy, ya bu sağdaki sıfırları alacaklı gözü gibi açılmış masraflar, masraflar, masraflar mı ne olacak?

Tevekkeli eski Anadolu beyleri cakalı mirasyedi ağziyle dememişler:

— Bizi eşkiya soymadı, hovardalık batırdı!..

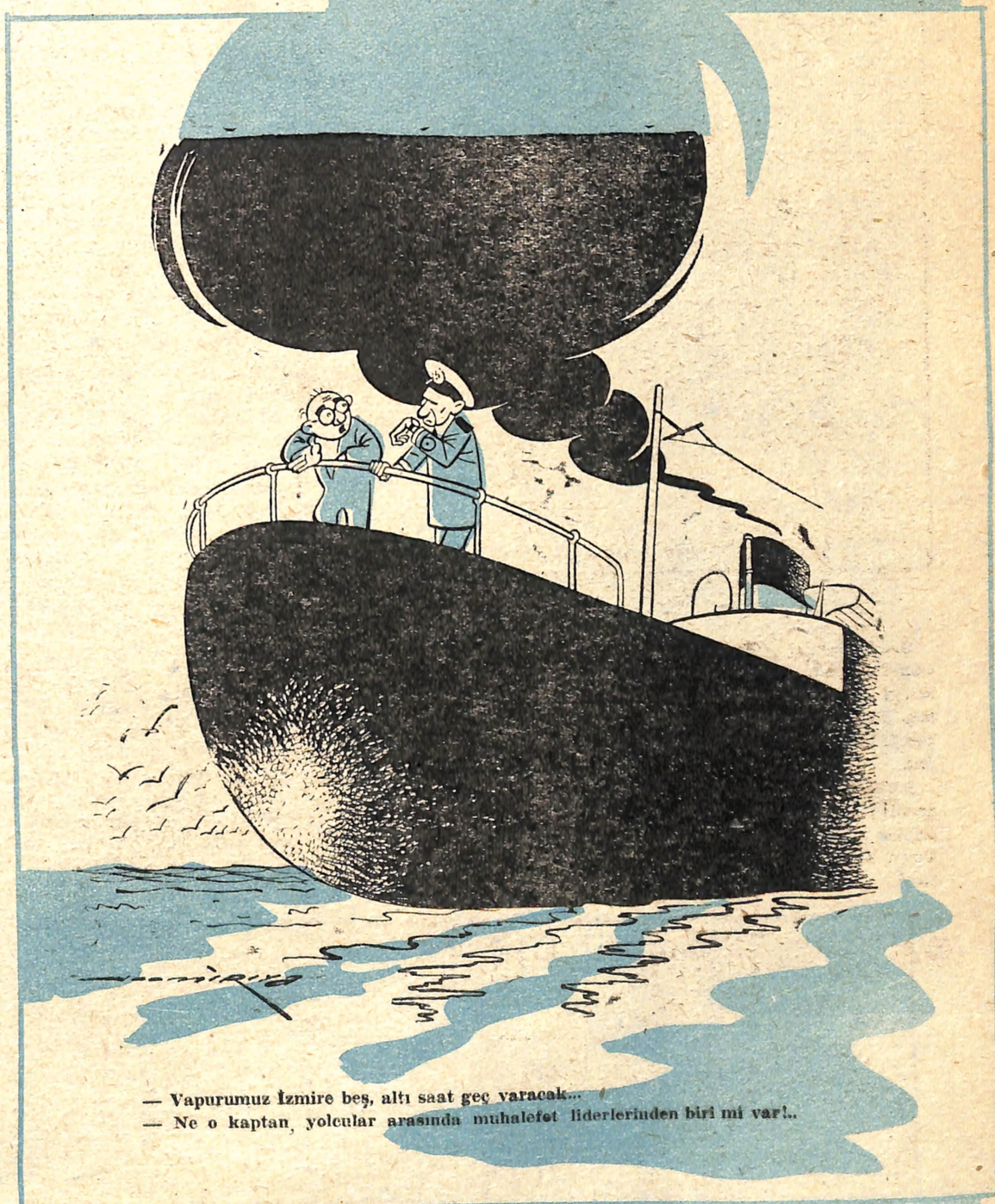

— Vapurumuz İzmire beş, altı saat geç varacak...
— Ne o kaptan, yolcular arasında muhalefet liderlerinden biri mi var!..

HESAP İŞİ

Kadınların işlediği zor nakışlardan birinin adı «Hesap işi» dir. «Hesap işi» hesaba dayanır ama, onda esas, hesabın doğruluğu yanlışlığı değil, yapılan işin hoşa gitmesi, beğenilmesidir.

Bizdeki resmi hesap işleri de böyledir. Adı her ne kadar hesap işi ise de, pek hesaba kitaba gelmez; yeter ki, beğenilsin...

Daimi komisyon üyeleri, huzur haklarının arttırılmasını istemişler. Belediyenin Hesap İşleri Müdürü almış eline kalemi, hesap etmiş, kitap etmiş, bu arttırma teklifini hesapsız bulmuş. Anlaşmazlık Danıştay'a gitmiş. Hesap bu, hatır gönül dinler mi? Danıştay, Hesap İşleri Müdürünü haklı bulmuş. Bulmuş ama, Hesap İşleri Müdürüne de:

— Sen kendi bildiğin gibi hesap ediyorsun, hesabımıza gelmezsin! Demişler ve zavallı adamı işinden almışlar.

Bakın şu Hesap İşleri Müdürüne! Önce kendi hesabını bilmeyenden hesap işleri müdürü olur mu?

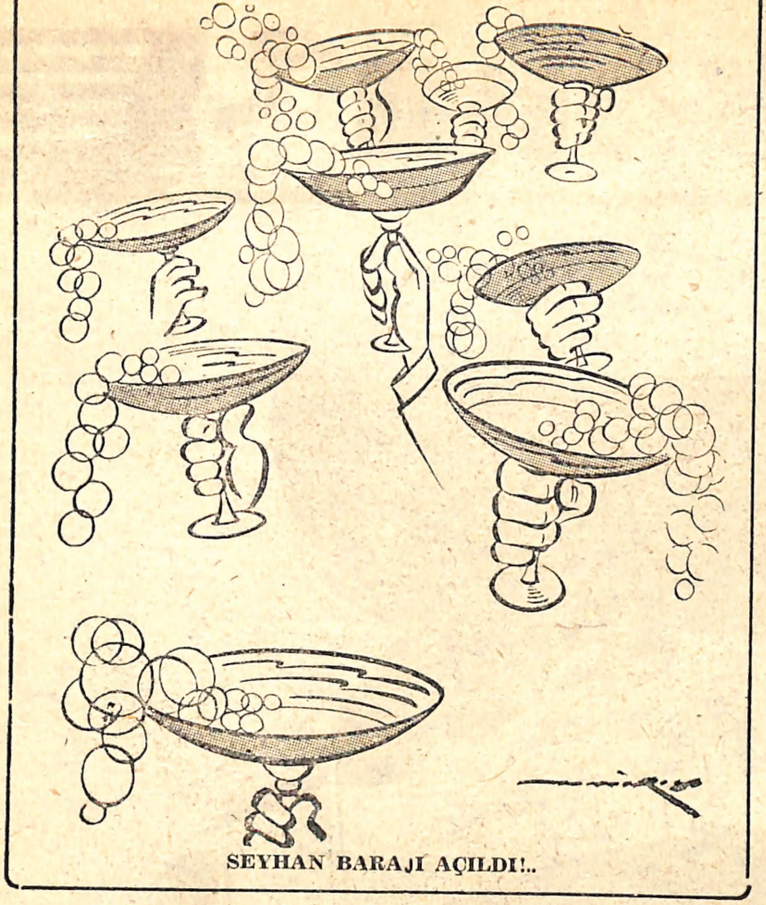

SEYHAN BARAJI AÇILDI!..

AMAN ŞAHIM!..

Memleketimizi ziyaret edecek olan İran Şâhı Majeste Rıza Pehlevi'yi karşılama programı yapılmış. Bu programa göre, Şahın geçeceği bütün yollar tamir edilecek miş.

Aman Şahım!.. Bir daha seni nereden ele geçiririz. Hazır gelmişken bir iyilik yap, ne olursun.. Bizim sokaktan da geçiver Şahım!

CÜPPE

Samsunda bir hırsız türemiş, çaldığı şey yalnız cüppe imiş. Gazeteler bunu hayretle yazıyorlar.. Oysa ki bunda şaşılacak hiç bir şey yok. Akıllı hırsız çalınca, değeri olan bir şey çalar. Bu zamanda para çalsa, ne işe yarar. Günün geçer akçesi şimdi cüppe, sarık, külâh. Besbelli o da siyasî modaya uymuş...

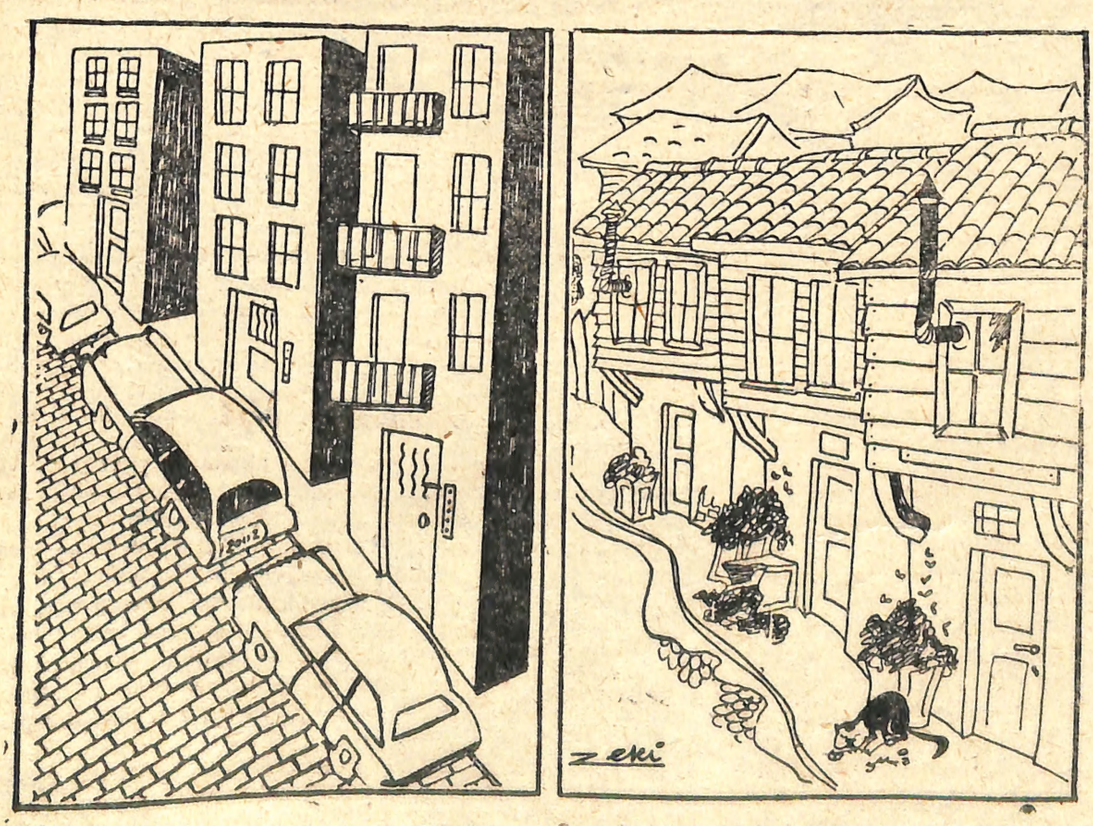

Kapılarımızın önünde duranlar!..

□

GAZ SOBASI

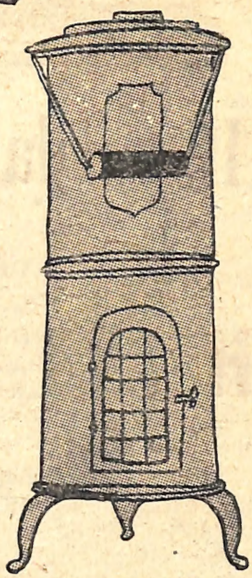

BEN onu bunu anlamam, insanlar çalışıyor, durmadan çalışıyor; çalıştıkça da kazanıyorlar. Kim derse ki, çalışmakla para kazanılmaz, lâf, bir kulağından girer, bir kulağından çıkar. Hayatta muvaffak olmak için çalışmalı.

Bakın size, çalışkan insanların hayatını anlatayım da ibret alın. Ben size bir tanesini anlatayım, siz öbürlerini hesap edin. Size Baditto ailesini anlatacağım. Bu aile çalışanların her işi nasıl başardıklarına iyi bir örnektir. Şüphesiz bu dünyada Baditto ailesinden daha çalışkanları da vardır. Ama ben Baditto ailesini tanıdığım için, onları anlatacağım.

Baditto ailesi geniş bir ailedir. Salamon Baditto, Jozef Baditto nun oğludur. Jozef Baditto, Marko Baditto'nun yeğenidir. Marko, Yanko'nun amcasıdır. Yanko Mardahay'ın kardeşi, Mardahay Baditto; Mişel Baditto'nun damadı, Mişel de Moiz Baditto'nun kaynıdır. Moiz Baditto da... Durun, durun, aklınız karışacak, en iyisi ben size bu aileyi ve bu ailenin çalışkanlığını bir gaz sobası ile anlatayım. Gaz sobası, hem sizin anlamanız, hem benim anlatmam için kolaylık.

Şimdi İstiklâl caddesindeyiz. Şu büyük mağazanın vitrinindeki gaz sobalarını görüyorsunuz. Boy boy, çeşit çeşit... Hangisini beğendiniz? Evet, çok güzel ama, etiketine bakın, 2120 lira... Biz en iyisi şu üzerindeki etiketinde 750 lira 63 kuruş yazılı gaz sobasına bakalım. Bu gaz sobasının macerası, Baditto ailesinin ne kadar çalışkan insanlar olduklarını, çalışan insanların da nasıl hak ederek kazandıklarını size anlatmaya yeter.

★

İzak Baditto'nun Perşembe pazarı ile Arap Camisi arasında bir ardiyesi vardır. Sokaklardan, yangın yerlerinden, çöplüklerden bazı adamların kâğıt, paçavra, eski teneke, cam kırığı, demir parçaları topladıklarını görmüşsünüzdür. İşte bütün bunlar, İzak Baditto'nun ardiyesine gelir, toplanır. Burada çeşitlerine göre ayrılır. İzak Baditonun sayesinde yüzlerce adam para kazanır. Ayrıca Baditto vergi de verdiği için, devlet bütçesine de yararı vardır. Ama biz gaz sokasını anlatacaktık. Şu dağlar gibi yığılmış teneke, çinko, demiri görüyorsunuz ya... Bunları İzak Baditto kilosu 12 kuruştan Moiz Baditto'ya satar. Satış yazıhanede olduğu için, satılan hurdaları, ne eski sahibi Izak, ne yeni sahibi Moiz görmüştür.

★

Moiz Baditto, kayın biraderi Fredi Baditto'ya telefon eder. İhracatçı Fredi Baditto'ya hurda teneke ve demirleri kilosu 15 kuruştan satar. Fredi Baditto, yüzünü görmediği hurdaları, İngilteredeki Jak Baditto'ya kilosu 17 kuruştan satar. Hurdalar gemi ile bir İngiliz limanına gider.

Çalışmak çok iyi şeydir. Moiz in, Fredi'nin sayesinde bir çok insanlar, yazıcılar, daktilolar, kâtipler, bekçiler, para kazanır,

hem de memlekete döviz girer. Ayrıca vergi de verirler.

Jak Baditto satın aldığı hurdaları, amcası Davit Baditto'ya kilosu 20 kuruşa satar. Davit Baditto'nun fabrikasında bu hurdalar levha, çubuk, tel haline getirilir. Davit bunları Adam Baditto'ya ortalama kilosu 200 kuruştan satar. Adam Baditto'nun gaz sobası yapan fabrikası vardır. Burada beş kilo kadar teneke, çinko ve demirden bir gaz sobası yapılır, boyanır, cilâlanır.

«Adam Baditto and Brothers» firması, İstanbuldaki mümessili Jozef Baditto'ya bir teklif mektubu ile birlikte, fabrikasının yaptığı sobaların resimleri olan bir katolog gönderir. Bu katalogda, vitrinde gördüğümüz sobanın fiyatı Türk lirası ile 85 liradır. Fabrikanın İstanbul mümessili Jozef Baditto, kardeşi ithalâtçı Avram Baditto'ya sobaların ithal hakkını, yüzde yirmi mümessillik hakkı olarak 102 liradan satar. Avram yüzde yirmi ithalâtçı kâriyle 122 lira 40 kuruş fiyatla sobaların ithal müsaadesini Hayim Baditto'ya satar.

★

Hayim Baditto, işlerini daha kolay yürütebilmek için, Ahmet Türkoğlu ile ortak bir şirket kurmuştur. Bu şirket, «Bank Nerien»ın yarı hissesine sahiptir. Hayim Baditto, kendi bankasından yüzde sekiz faizle para alır. Böylece ithal edilecek gaz sobasının fiyatı 134 lira 44 kuruş olur. Ahmet Türkoğlu şirket adına ithal müsaadesi alır. Hayim Baditto, bu lisansı yüzde sekiz kanunî kâr hakkı ile, yani her soba 145 lira 20 kuruştan Baditto'ya satar. Mihail Baditto işi yüzde 20 kârla komisyoncu Mişon Baditto'ya verir.

Çalışmak çok iyi şeydir. Çalışmanın sayesinde, sobalar İngilteredeki depoda durdukları yerde 174 lira 24 kuruşa yükselir.

Komisyoncu Mişon Baditto, işi Nakliyat Şirketi sahibi Salamon Baditto'ya bırakır. Yüzde kırk nakliye masrafı bindiği için sobaların fiyatı 208 lira 94 kuruş olur. Nakliyeci Mişon Baditto, dayısı sigortacı Yasef Baditto'ya malları yüzde altı ile sigorta ettirir. Sobalar 221 lira 48 kuruş olur ve gümrüğe gelir.

Çalışmak çok iyi şeydir. Çalışan Baditto ailesi sayesinde bir sürü insan hayatını kazanır. Bundan başka gümrükte ithal sobalardan yüzde otuz iki gümrük vergisi de alınır, bütçemiz kabarır. Gaz sobası gümrükte 292 lira 36 kuruş olur. Merak edilecek hiç bir şey yoktur. Katiyen haksızlık olmaz. Kuruşu kuruşuna hesaplar tamamdır.

Gümrüğe gelen sobaları Yasef Baditto, damadı Mişel Baditto'ya yüzde yirmi ile yani 350 lira 84 kuruştan devreder.

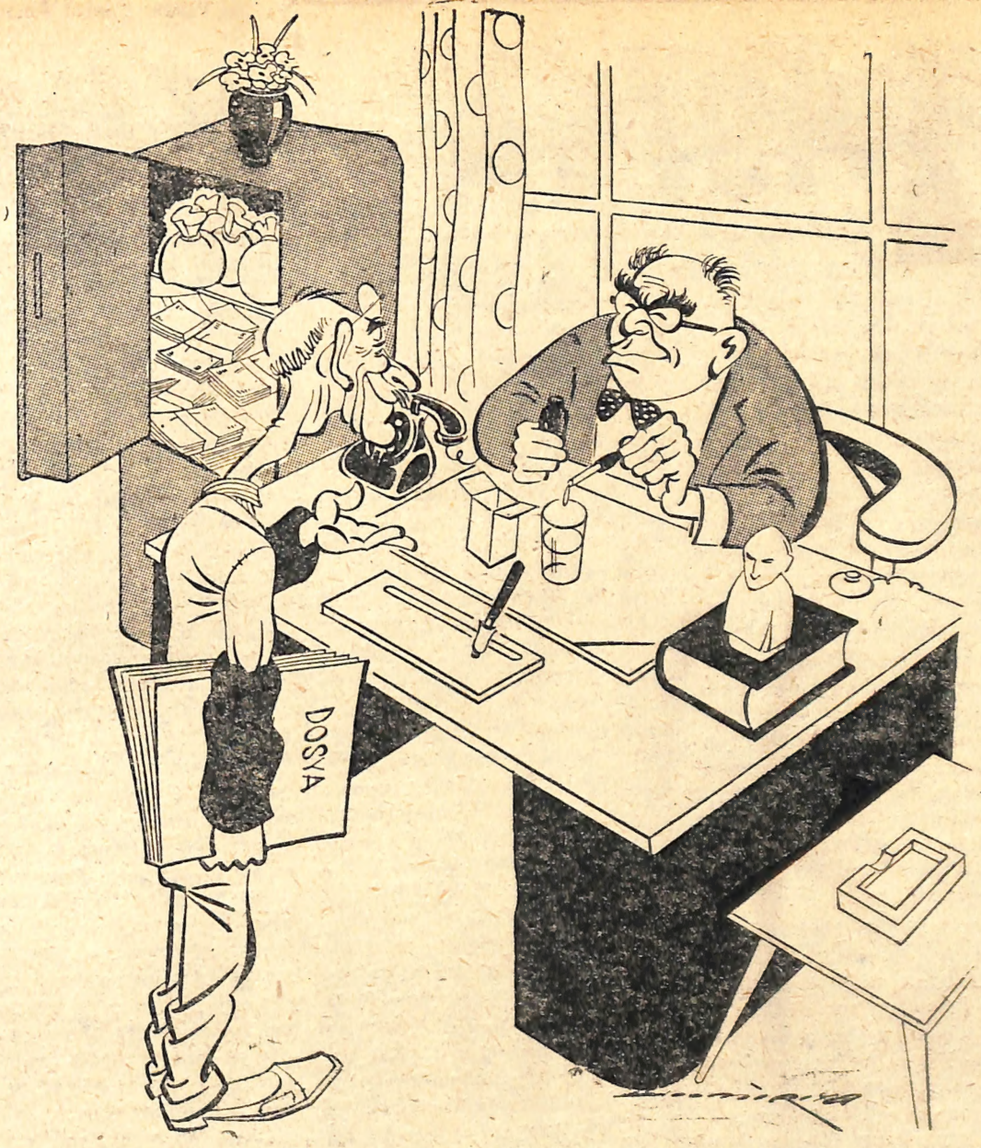

— Soğuk almışım, soğuk...

— Aman estağfurullah beyefendi... Zatıâlinize apartıman, otomobil almak yakışır, soğuk almayı bizlere bırakın!..

★

Mişel Baditto yazın gelen sobaların, kışa kadar gümrük antrepolarında beklettiği için yüzde altı ardiye parası ile sobalar 372 lira 35 kuruş olur. Tam kışın, Mişel Baditto, sobaları kardeşi tüccar Mordahay Baditto'ya yüzde yirmi kârla satar, sobalar 446 lira 83 kuruş olmuştur.

Ne Adam, ne Hayim, ne Mihail, ne Mişon, ne Yasef, ne Mişel, yani Baditto'ların hiç biri sobaların yüzünü bile görmemişlerdir. Onların masalarına yalnız bir takım kâğıtlar gelir gider, onlar bir takım kâğıtların üzerindeki bir takım pulları imzalarlar. İşte o kadar... Bütün bu alış verişlerde ellerine para da alıp saymazlar. Ama çalışkanlıkları sayesinde durmadan kazanırlar.

Mordahay Baditto, görmediği gaz sobalarını yüzde yirmi ithalâtçı kârı ile toptancı Fedon Baditto'ya satar. Fedon Baditto, görmeden aldığı sobaları, yine yüzde yirmi ile kuzenine satar. Gaz sobası 625 lira 52 kuruş olur. Toptancı Fedon Baditto, gaz sobalarını yüzde yirmi kârla, yani 750 lira 63 kuruştan eniştesi Izak Baditto'nun mağazasına satar.

İşte vitrinde gördüğümüz soba, bu sobadır. Peşin 750 lira 63 kuruş. Taksitle 890 lira, 84 kuruşu da var ama, onu da ikram ederler.

Parası olanlar bu sobayı alırlar. Dört beş sene sonra bozulur, kullanılmaz hâle gelir, atarlar. Çöplükten birisi alır. Kilosu 5 kuruştan Izak Baditto'nun hurda ardiyesine satar. Baditto, öbür Baditto'ya... Bu devr-i daim makinesi Con Ahmed'in icadı değil, Baditto ailesinindir.

Fizikte okumuşsunuzdur ya, tabiatta hiç bir şey yok olmaz... İşte isbatı meydanda.

Ben onu bunu anlamam, çalışmak çok iyi şeydir. Baditto'lar çalışkanlıkları sayesinde binlerce insanın hayatlarını kazanmasına sebep olurlar, devlete binlerce lira vergi öderler. Onların çalışmaları sayesinde 27 liralık gaz sobası 890 lira olur.

Ah çalışmak ne iyi şey... Bir arkadaşım bu gaz sobasını taksitle almıştı. Tenbel herif taksitlerini ödeyemedi. Ne ayıp!.. Borcunu ödememek gibi ahlâksızlık var mı dünyada? Ama Baditto'lar, onu mahkemeye verdiler, radyosuna, dolabına haciz kodurup, çatır çatır paralarını aldılar. Baditto'lar, ne arkadaşımın yüzünü, ne de sobanın yüzünü görmüştü.

Ben size Baditto'ları örnek getirerek çalışkanlığın faydalarını neden anlattim biliyor musunuz? Ben çok tenbelim de ondan... Tam dört senedir bir gaz sobası almak istiyorum, bir türlü alamıyorum. Bu yoldan geçerken, şu vitrinin önünde durur durur sobaya bakarım. Baditto ailesine her sene bir damat girdiğinden veya çocuklarından biri iş sahibi olduğundan her sene fiyatlar yükselir. Bu sene Nesim Baditto da damat olduğundan soba fiyatları yüzde yirmi daha arttı.

Tenbellik fena şey, bir türlü alamıyorum şu gaz sobasını. Günde ancak on sekiz saat çalışabiliyorum. Yirmi dört saat çalışsam herhalde alırdım. Ama tenbellik çok fena. Hayatta muvaffak olmak için çok çalışmalı. İşte Baditto'lar meydanda...

ASMA KÖPRÜ

BÜYÜK bir salon. Ortada geniş bir masa. Masanın üstünde, İstanbulun iki yakasını bir araya getirecek «Asma köprü» nün maketi var. Salonu gazeteciler doldurmuşlar.

Köprü İşleri Vekâleti, «Asma Köprüler Umum Müdürü» İstanbul Boğazında yapılacak asma köprü hakkında gazetecilere açıklama yapmaktadır:

— Baylar!.. Bu gördüğünüz maket, bildiğiniz gibi, asma köprünün maketidir. Bildiğiniz üzere asma köprüler, adından da kolayca anlaşılacağı gibi, hiç bir zaman asma olmayan köprülere benzemedikleri gibi, asma olmıyan köprüler de katiyen asma köprülere benzemezler. Bildiğimiz gibi bunun teknik, politik, politeknik, jeopolotik ve paleontolojik sebepleri vardır.

Bildiğiniz veçhile, biz bu köprüyü yaparken, herşeyden önce, İstanbulun tabiî güzelliğini, tabiatın ona bahşettiği bu harikulâde güzelliği bozmak istemediğimizden dolayıdır ki, bu asma köprüyü dünyanın başka yerlerinde yapılan asma köprüler gibi yapmadık. Bu asma köprü tamamiyle bizim kendi ruhumuzdan ilham alınarak, bir asma kabağı biçiminde inşa edilmiştir ki, dünya yüzünde asma kabağı tekniği ile yapılan ilk köprü, gördüğünüz bu asma köprüdür. Demir ve beton külçesi halinde bir asma köprü, dünyanın cenneti olan Boğazın estetiğini bozacaktı. Halbuki yeşil yapraklar arasından, Anadoludan Rumeliye ve Rumeliden Anadoluya doğru uzanmış asma kabağı biçiminde bir köprü, dantelâlı yeşil sahillerini fabrikalar, kömür ve odun depoları, apartımanlar, çöplükler, anbarlar, antrepolarla süslediğimiz Boğazın güzelliğini bir kat daha arttıracaktır. Boğazın mavi, yeşil hâreli sularına gecenin lâciverdî kadifesine çakılmış altından birer nal çivisi gibi parlayan yıldızlar aksedip titreşirken, bozulmuş bir traktörün kırılmış bir yedek parçası gibi sulara düşüp pırıl pırıl parlayan yarım ay, suların yakamozlariyle titreşirken, en vicdansız bir insanı bile şairleştiren bu manzaranın üstüne uzanmış bir asma kabağı stilindeki köprünün şiiriyyeti önünde en taş yüreklilerin bile kalblerinin rikkate gelerek... affedersiniz Baylar, heyecanım mâvi olduğundan dilim dolaşıyor. Biz teknik adamlar, edebiyattan pek anlamadığımızdan dolayı, bu asma köprünün maketi karşısında duyduğum yüksek heyecanın derinliğini anlatmaktan âciz kaldığım için çok müteessirim. Maamafih, iki kıymetli şairimizden, eski Türkçe şairimiz Yahya Kemâl ile, yeni Türkçe şairimiz Behçet Kemal, bu asma köprü için çok şairâne beyitler düşürecekler, mâniler düzeceklerdir.

Size biraz da, bildiğimiz gibi bu asma köprünün tarihçesinden bah sedeyim. Bilindiği gibi, bizde ilk defa asma köprü maketi yapmak fikri, Sultan Abdülvehap zamanında uyanmış, fakat padişah son derece vesveseli ve evhamlı olduğundan, asma köprünün saraya kadar uzamasından korkarak asma köprü maketini yaptırmamış ve bu yüzden memleketimizin tam 964 sene üç ay geri kalmasına sebebiyet vermiştir.

Bildiğiniz gibi, Cumhuriyetle beraber, saç sakal ve fes inkılâbından sonra, asma köprü fikri yeniden uyanmış ve ilk defa Nafia Vekili Bahaullah Bey zamanında bir asma köprü maketi yapılmıya muvaffak olunmuşsa da, Bahaullah Bey bu işi tamamlıyamadan sıhhî sebeplerden istifade edince, asma köprü de uzun zaman unutulmuştur. Sonra, Zeynullah Bey zamanında, yapılacak iş bulunmadığından tekrardan asma köprü maketine el atılmış, fakat Zeynullah Bey de bir sabah gazetelerden sıhhî sebeple istifa ettiğini öğrenince, onun yerine gelen Murtaza Bey gayet tabiî olarak, kendisinden önceki vekilin fikrini beğenmiyerek, asma köprünün zararlı olduğunun, denize bakayım derken vatandaşların köprüden düşmesi tehlikeli olduğunu, biz bu vatandaşları sokakta toplamadık düşüncesiyle, asma köprüden vazgeçmiştir. Murtaza Bey de Avrupada tetkik seyyahatinde bulunduğu sırada, sıhhî sebeplerden istifa ettiğini dostlarından aldığı mektuptan öğrenmiş, onun yerine böylece gelen Mümin Bey, Murtaza Beye inat olsun diye, çok mühim bir memleket meselemiz olan asma köprü maketini yeniden ele almıştır. Tam asma köprüyü ısmarlıyacağımız sırada, radyodan her zamanki gibi o da sıhhî sebepten istifa ettiğini öğrenmiş sonra Cemşit Bey iş başına gelmiş ve tabii asma köprü maketi de uzun zaman unutulmuştur.

Bereket versin Demokrat Partinin iktidara gelmesiyledir ki, partinin iktidara gelişinden sonra, Halk Partisinden bizim tarafa geçen Hamza Beye bir iş bulmak icap etmiş, işte böylece Köprü İşleri Vekâleti kurulmuştur. Hamza Bey, siyaset icabı Demokrat Partiden Haysiyet Divanı kararı ile ihraç edilince onun yerine, üveği ablamın süt kardeşi Hurşit Bey geçmiştir. Hurşit Bey, sizden iyi olmasın çok iyi bir insan olduğundan bendeniz de günde iki üç defa Galata Köprüsünden geçtiğimden dolayı köprücülük ilmindeki ihtisasıma binaen «Asma Köprüler Umum Müdürlüğü» ne getirilmiş bulunuyorum. Biz işe başlar başlamaz dört elle makete sarılmış bulunuyoruz.

Şayet Hurşit Bey partiden ihraç edilmezse, eğer başka bir partiye geçmezse, ve eğer kendi başına bir parti kurmazsa, inşallah asma köprünün maketi tamamlanacaktır.

Bildiğiniz gibi asma köprüsünden muhalifler geçirilmiyecekler ve köprünün başına muhaliflere karşı şu cevize yazılıp konacaktır: «Geçme bizim köprümüzden ko aparsın su seni - yoksa valiah hem de billah patlatırız enseni!..»

Bilindiği gibi, biz demokrat olduğumuzdan muhaliflerin köprü altından geçmemek şartiyle sudan, yüzerek karşıdan karşıya geçmelerine müsaade edilecektir. Asma Köprü on sekiz katlı, her katta dört daire olacaktır. Ayrıca en üstte bir de kaçak kat inşa edilecek, burada asma üzümleri ve asma kabağı yetiştirilecektir. Bilindiği gibi su altındaki bodrum katında Halk Partililere münasip bir yer ayrılması kararlaştırılmıştır.

Bildiğiniz üzere Hürriyet Partisine kaçak kat kiralanacak, sonra bir baskın yapılarak, kaçak kat yaptıkları için ceza kesilecektir.

Bildiğiniz veçhile, katlar bize bile yetişmediğinden Millet Partisine yer ayrılamamıştır.

Baylar!.. Bildiğiniz üzere, işte bu gördüğünüz asma köprünün maketidir. Sizi fazla meşgul ettim. Eskiden önce yiyip içip sonradan konuşmamızı yapıyorduk. Fakat tecrübelerimiz gösterdi ki, ziyafetten sonra herkes gidiyor, kimse kalmıyor. Onun için konuşmamı ziyafetten önce yaptım.

Bildiğiniz üzere, haydi şimdi buyrun büfeye baylar!

FALAN

ÂDEM İLE HAVVA :

Âdem — Vallâhi bilerek yapmadım sevgilim!

MÜZEYYEN SENAR'dan ŞÜKRAN ÖZER'e Mektup...

Pek sevgili canım kardeşim Şükrancım.

İtalyadan gönderdiğin mektubunu alınca, tarihsiz derecelerde memnun oldum. İtalya'ya bir vakitler ben de gitmiştim. Bence İtalya Şimali Avrupanın en güzel şehridir.

Mektubunda Venedik'e gitmişsin, Venediği sular basmış diyorsun. Aman beni ne kadar güldürdün, ne kadar güldürdün. Ayol, o Venediği su filân basmamış. Sen benim kadar İtalyanca bilmediğin için anlamamışsın. Bana bir İtalyan adam anlatmıştı. Eskiden o Venedik denen memleketin sokakları İstanbulunkiler gibi pis, delik deşik, çöplük gibiymiş. Bu yüzden hiç bir turist seyyah gelmiyormuş. Sonra Venedikli kadınlar düşünmüşler, taşınmışlar, bir çare bulmuşlar. Sokakların başlarını yastık yatakla tıkadıktan sonra, evlerdeki bütün muslukları şar şar açıp, suları sokaklara salıvermişler. İşte o gün bugün, Venedik sokakları sular altında olduğundan, caddelerde mavnalarla geziyorlar. Yoksa su filân basmış değil Şükrancım. Bilmez misin, yağmur yağınca bazı bazı İstanbul da Venedik'e döner ama, bizimkiler delikleri deşikleri iyice tıkıyamadıklarından sular denize akar.

Sana biraz da Amerikan memleketinden bahsedeyim. Amerikada her şey, her iş makineynen. Bütün Amerikan kadınları, aklına ne iş gelirse hepsini makineynen yaptırıyorlar. Ben burada sekiz yüz altmış dokuz katlı bir otel de kalıyorum. Dairem en tepede. İlk kaldığım gece idi, yatağımın yanındaki zile bastım .Kapı kendiliğinden açıldı. İçeriye kendiliğinden bir adam girdi:

— Bir kahve istiyorum, dedim.

Adam ne dese beğenirsin?..

— Ben robotum, düğmeme basmadan istediğinizi yapmam! dedi...

Amerikalıların robot dedikleri şey, makineden adamlar, daha doğrusu adamdan makineler. Adamın makinesinin düğmesine bastım. Makine adam:

— Kahve düğmesine basmadınız, başka düğmeye bastınız, dedi.

— Ne olacak şimdi? dedim.

— Bastığınız düğme, hangi servisi yaparsa o olacak, dedi.

Vallahi Şükrancığım, makine adamlar, sahici adamlardan daha iyi işe yarıyorlar. Kolları demir gibi kuvvetli. Üstelik sahici insan olmadıklarından dedikodu nedir bilmiyorlar. Yalnız ne de olsa, makine olduklarından, bizimkiler gibi değil, çarçabuk bozuluveriyorlar.

Sabahleyin sokağa çıkınca, bir gece evvel benim işime bakan makine adamı, bir kadının kolunda gördüm. Demek ki, kadın başka bir düğmesine basmış.

Ertesi gece zili çaldım, başka bir robot geldi.

— Dün geceki robot nerde? diye sordum.

Ne de olsa makine adamların beyni olmadığından anlamadı:

Ne robotu? diye sordu.

Ben de bir gece öncekini anlatınca robot güldü:

— Haaaa... dedi, o bu gece başka bir madamın servisine gitti.

Makine adamın düğmesine basınca, her istediğini yapıyor. Yalnız bir fenalığı var, her gece değişiyor. Tam birine alışıyorsun, ertesi gece başkası geliyor. Otel müdürüne anlattım, adam güldü:

— Hakkınız var madam, dedi, yalnız bizim makineler bir gece hizmetinden sonra bozulduğu için tamire çekiliyorlar. Fabrikalar, daha sağlamını yapmak için gece gündüz uğraşıyorlar.

Burada bir iş daha başıma geldi. Kaldığım otelde Amerikan gazetecilerinin baskınına uğradım. Poz poz resimlerimi çektikten sonra:

— Memleketimizin dış politikası hakkında izahat verir misiniz? dediler.

Allah Allah!.. Neden bana böyle şey sorarlar, diye şaştım ama, bilmiyorum desem ayıp olur. Başladım anlatmaya:

— Dış politikamız da, iç politikamız gibi çok iyi olup, yalnız son zamanlarda kalkınmamız fazla olduğundan ruj, rimel, esans, pudra, oje sıkıntısı çekmekteyiz. İşte bu sebepten Amerika'nın yardımına. İşte böyle şeyler söyledim.

Bir de ertesi gün Amerikan gazetelerine ne bakayım!.. Benim resmimin altında «Kadın milletvekili Nazlı Tılabar Türkiyenin dış politikası hakkında izahat verdi» diye yazmıyor mu?

Öbür tarafta da Türk kadın ses sanatkârı diye Nazlı Tılabar'ın resmi...

Meğer ayni otelde kaldığımız için gazeteciler, bizim numaralarımızı karıştırmışlar.

Şu Amerika çok karışık bir şehir vesselâm.

Mektubuma nihayet verirken selâmlar eden gözlerinden öperim Şükrancım.

Amerikada

Müzeyyen Senar

— **Bak ne yazıyor: «Her milletvekilinin bir saati 140 liraya mal oluyormuş!»**

— **Tevekkeli «Vakit nakittir» dememişler!..**

— **Hayır, göremiyorum!..**

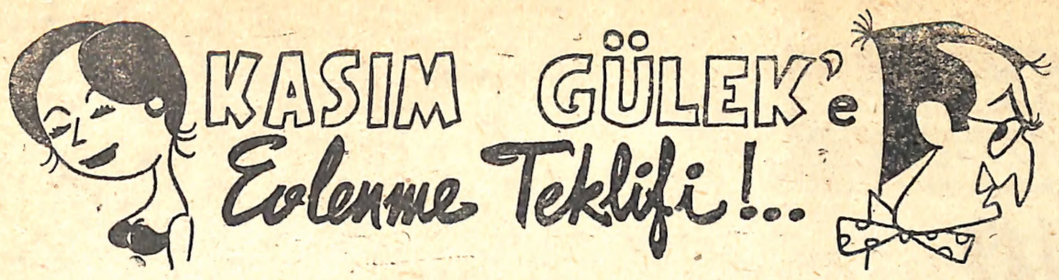

Kasım Gülek'in evlenmek istediği haberi gazetelerde çıkınca, Gülek genç ve ihtiyar bir çok kızdan evlenme mektupları almaktadır.

Pek muhterem Kasım Bey,

Gazetelerde okuduğuma göre, kendinize minâsip bir eş aramakta olduğunuzu öğrenerekten size bu mektubumu yazmak cesaretini kendimde bulduğumdan dolayı özür dilerim. Ailem gayetnen taassup olduğuna, bu mektubuma benden baş ka hiç bir kimseye okumamanızı, sırrımı ele vermemenizi, sizin erkekliğinizden, yüksek vicdanınızdan ve son derecelerdeki insaniyetliğinizden bilâkis ümit etmekte bulunduğumu bildiririm. En evvelâ kendimi size pırazanta edeyim. yaşım lüfûs cüzdanımda 1329 diye kayıtlı olduğuna göre, 39 dan 56 ya ne var, 27 sene, demek ki 27 sene evvel dünyaya doğdumsa da, asıl yaşımın ancak yirmi raddelerinde kadar bulunduğumu her halimden ilk bakışta anlarsınız. Boyum bir metre kırk bir buçuk santimlik irtifada olup, eğer kısmet olur da sizinlen evlenince yüksek topuklu giymekliğime misââdeniz olursa o zaman irtifaım bir metre kırk yedi santime kadar ziyâdeleşmektedir. Ağırlığıma gelince, Demokratlar hükûmeti aldığı gündenberi hayat son derecelerde pahalılandığından, gıdasızlık dolayısı ile bakımsızlıktan fazlacana zayıfladığımdan, geçen gün bizim zahîreci Arif'in dükkânındaki kantarda çekildim, yetmiş iki buçuk kilo geldim.

Muhterem Kasım Bey, bizim zahîreci Arif dersem, sakın kıskanmayın, katiyyen aramızda hiç bir şey olmayıp, aklınıza hakkımda kötü bir şey getirerek, namusuma toz kondurtmanızı ve gayetnen temiz aile şerefimizi lekedar etmemenizi bilâkis sizden rica ederim.

Kasım Bey, kadın kısmısında bir dirhem et bin ayıp örter, derler. Eğer ki beni çok fazlasıylan zayıf buluyorsanız, inşallah sizinle dünya evine girdikten sonra, sâyenizde kendime iyi bakaraktan et ve yağ bağlamıya çalışacağıma ailemin namusuu üzerine söz veriyorum. Vücudum gayet çok mitenâsip olup muhitimde çok güzel olduğumu söylerler. Hattâ bura delikanlıları bana yoldan geçerkene «Marilin Mualla!» diye lâf atarlarsa da, vallahi billâhi hiç birine yüz vermediğim gibi, nefsimi müdafaa için kaç defa papucumu kafalarına indirerek karakolluk olmam da ne kadar namuslu ve masum bir kız oğlan kız olduğumu anlıyanlara isbata yeter vesikadır sanırım. Kalçam 95, belim aç karnına 90, tok karnına 114 santimdir, göğsüm ise, katiyyen takma göğüs kullanmadığım gibi sütiyenlerimi de hiç bir zaman hazır almam ve renkli patisten kendim dikerim ki, böylecene göğsüm sütiyensiz 42, sütiyenli iken yukarı doğru toplandığından 129 santim gelmektedir. Gözlerim uçuk havayi mavi olup, tenim de az bir şey tatlı esmere çaldığından burada «Kara bomba» diye tanınmaktayımdır. Saçlarım aslından siyah ise de, beyazların görünmemesi için Alaman papatyasıynan ve oksicennen kanarya sarısına boyadığım yetmezmiş gibi her dâyim altı aylık ondole yaptırmak suretiyle tuvaletime hadsiz hesabsız itinada kusur etmem

Artık benim bütün hayat-i hususiyetime ve en gizli mahremiyetlerime kadar girmiş bulunduğunuzdan size yabancı gözüynen bakmadığımdan misââdeniz oluısa aramızdaki resmiyetliği kaldıraraktan sizli bizli konuşmayalım. Siz de bana doğrudan doğruya Muallâ diye hitap edersen çok memnun olurum.

Kasım!... Sana biraz da ruhiyatımdan bahsetmek istiyorum. Mâdemki benimle izdivaç etmeğe artı katî olarak söz verdin, aramızda gizli kapaklı hiç bir şey kalmamalıdır sevgilim. İşte sana ruhumun bütün çırıl çıplaklığıynan teslim oluyorum.

Babam beni daha altı aylık iken terk ederek mefat ettiğinden kendisini hiç bir vakit görmem kısmet olmamıştır. Her ne kadar bir taşra vilâyetinde doğup büyümüşsem de ailemiz eşraftan olup, hâlimiz vaktimiz yerindedir.

Kasım, sen bana evlenme teklifinde bulununca, senin hakkında lâzım gelen yerlerden iyicene tahkikat açtıdıp. Burdaki Demokrat partinin reisi olan bir akrabamıznan, pulis Râşit Efendi senin hakkında ağza alınmaz ve terbiyem misâit olmadığından tekrar edemiyeceğim çok ağır sözler sarfettilerse de, ben senin gazetede iyi cins bir merkep üstünde çıkmış, çarıklı bir fotuğrafından çok asil olduğunu anladığım gibi ayrıcana zengin olduğunu duydum.

Kasım!... Ben de, övünmek gibi olmasın, bugüne bugün senin evine yalın ayak başı kabak, anadan doğma gelmiyorum. Otuz senedenberi hazırlamakta olduğum çeyizim arasında, kendi elimnen işlediğim mavi ketenden kanaveçeli çay takımım olduğu gibi ,bütün yatak, yorganım, hamam tasına kadar her bir takımım hazırdır.

Sen de benim gibi duyduğuma göre, kültüllü bir insanmışsın. Ben erkeğin kültüllüsüene bayılırım. Ben de Esat Mâmıt'ın «Allaha ısmarladık», «Dağları bekleyen kız» romanlarından başka Kerime Nadir'in de «Hıçkırık» romanını okuduğumdan çok romantik bir kızımdır.

Kasımcığım, sana her şeyi açık açık yazdım. Mâdem benimnen evlenmek istiyorsun, gelir beni âyilemden istersin.

Mektubuma burada nihayet verirken, verdiğin sözü unutmamanı, daima benim seni düşündüğüm gibi senin de beni düşünerekten bana hiyanetlik etmemeni beklemem tabiidir. Mesut âyile yuvamızı kurmadan evvel, çok fazla nişanlı durmıya artık tahammülüm kalmadığından ne zaman düğün yapacağımızı ve balayına çıkacağımız tarihi çok acele olarak bildirmeni dört göznen beklerim.

Hasretle gözlerinden binlerce defa öperim sevgili Kasımcığım.

Not:

Kasım! gönderdiğin mektupların ele geçmemesi için aşağıdaki eczacı kalfası Muharremin vasıtasıynan yollamanı rica ederim.

ADRESİM:

Cumhuriyet eczânesinde kalfa Muharrem eliyle Bağyâân M. L.

Hürriyet Caddesi, İstikamet fırını karşısında.

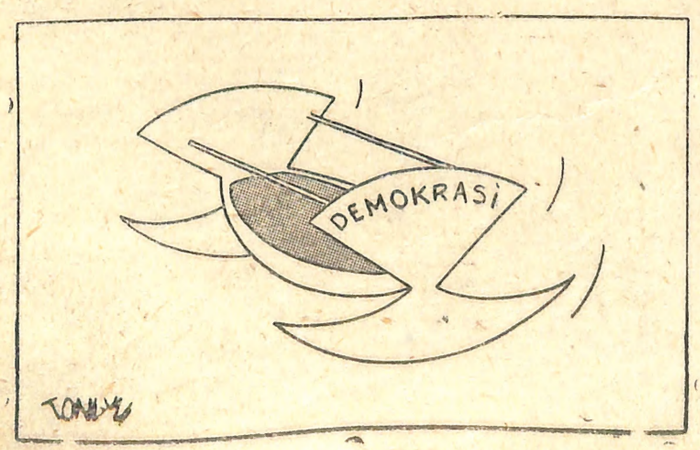

«BOŞ BEŞİK!..»

MEMLEKET GİBİ VALİ

Memleketimizi tetkik ederek kitap yazmak için, bir İngiliz yazarı şehrimize gelmiş. Memleketimiz hakkında yabancı dilde kitap yazılacağı için elbette seviniriz. Gazetede, bu İngiliz yazarının resminin altında «Vilâyete gelerek valiyi ziyaret etti» ği yazılı.

Memleketimiz hakkında kitap yazmak için tetkike gelen Amerikalı olsun, İngiliz olsun, Fransız olsun, yabancı yazarlar da hep böyle yaparlar.

Memleketimizi mi, yoksa valimizi mi tetkike geldiklerini anlamak zor. Galiba bizim valiyi memleket zannediyorlar.

KOCALIK VAZİFESİNİ Yapamıyor...

Gazetelerden iki haber:

1 — Sekiz senelik evli bir kadın, kocasının, kocalık vazifesini yerine getiremediğini iddia ederek, boşanma için mahkemeye başvurdu.

2 — Pis, asitli sulardan çıkan kokular, Haliç sahillerinde oturanların cinsî arzuları üzerinde menfi tesirler yaptığı tıbbî tetkiklerle sabit oldu.

Sahne: Haliç sahillerinde, büyük bir fabrikanın bitişiğindeki bir apartımanın üçüncü katı. Kâğıthaneden doğru esen rüzgâr, bütün Haliç'in sathını yalayarak apartımanın açık penceresinden girmekte tül perdeyi dalgalandırmaktadır

Sinirli bir kadınla kocası apartımanda bir aile münakaşası yapıyorlar.

— Artık ben seninle yaşayamam, yapamıyacağım seninle. Anladın mı?

— Neden karıcığım?.. Ben sana bir şey yapmadım ki...

— İyi ya işte. Sekiz senedir hiç bir şey yapmadın.

— Darılma ama çok nankörsün. Daha ne yapayım sana? Elmas iğne almadım mı? Bilezik almadım mı? Plâk almadım mı?

— Sana onları söyliyen var mı? Sen benim ruhumdan anlamıyorsun, anladın mı, ruhumdan...

— Pekâlâ anlıyorum ruhundan. Seni kızdırmamak için...

— Ay şimdi bayılacağım... Herif, sen ruh nedir bilmez misin?

— Bilirim.

— Bilirsin de mâdem...

— İyi ya işte...

— Hayır... Ben seninle yapamam... İşte açık açık söylüyorum, boşanmak için mahkemeye istida vereceğim, bu adam kocalık vazifesini yerine getiremiyor diye seni dünya âleme rezil edeceğim.

— Yalan derim. Şahitlerle kocalık vazifemi bi hakkın yerine getirdiğimi isbat ederim.

— Şahitlerle mi? Sen şahitlerin gözü önünde mi...

— Elbette... Sana nasıl baktığımı herkesler, bütün konu komşu biliyor. Kürk dedin, kürk aldım. Tayyör dedin, en pahalısından yaptırdım. Sinema, tiyatro dersin, götürürüm. Kendim yırtık papuçla gezdim, sana çifter çifter iskarpin aldım. Gözüne dizine dursun, daha nasıl kocalık vazifemi yerine getireyim?.. Bir koca daha fazla ne yapabilir? Nankör!..

— Kendi ağziyle itiraf ediyor. Kürk almış, manto almış... Bunları bir kadına babası da alır. Kocalık bu mudur?

— Ben anlamam. Lâyıkiyle kocalığımı yapıyorum. Ayda üç yüz lira kazancım varken, tek kocalık vazifemi yerine getireyim diye, seni iki yüz elli liralık apartımanda oturtuyorum. Seni memnun etmek için kafese koymadığım adam kalmadı be!.. Kocalık vazifesi daha nasıl yapılır, söyle de onu da yapalım.

— Ay kocalığı sana ben mi öğreteceğim.

— Benim bildiğim bu kadar.

— Bu kadarsa, ben seninle yapamam. Anladın mı?

— Yahu, bir eksiğim varsa öğret te yapayım.

— Koca diye ortaya çıkmış, bir de benden soruyor. Sen bu yaşa kadar öğrenmemişsin, bundan sonra mı öğreneceksin.

— Bir eksiğim varsa öğrenirim elbet. İnsan dediğin beşikten mezara kadar öğrenir.

— Az mı uğraştım. Sekiz senedir öğretemedim işte.. Sende kabiliyet yok. Zorla mı?

— Kabiliyet mi yok? Ben sınıflarımı her sene birincilikle geçerdim.

— Aman Yarabbi!.. Böyle adamla yaşanır mı? Sekiz sene... Sekiz sene bu... Ha bugün, ha yarın diye tahammül ettim.

— Neye tahammül ettin? Ağzım kokmaz, horlamam. Kör değilim, topal değilim.

— Keşke kör topal olaydın da...

— Ben elimden geldiği kadar kocalık vazifemi...

— Ben de onu diyorum sana... Elinden hiç bir şey gelmiyor.

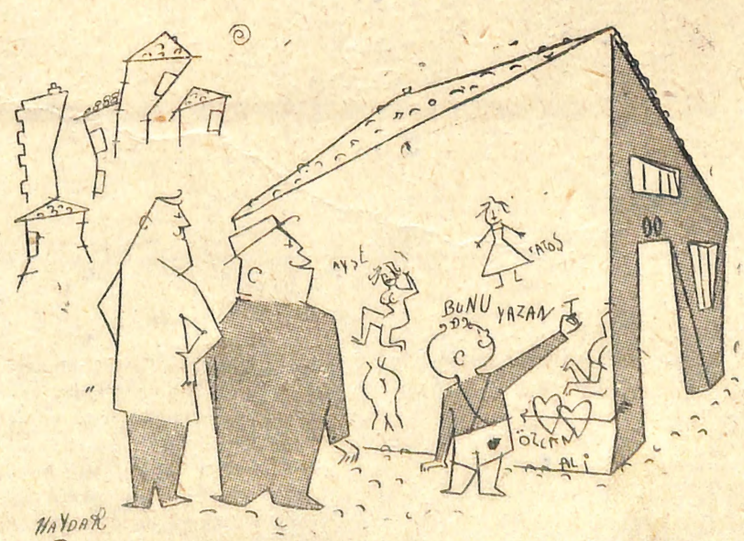

— Amcası, işte bizim küçük oğlan...
— Maşallah! Tosun gibi!..

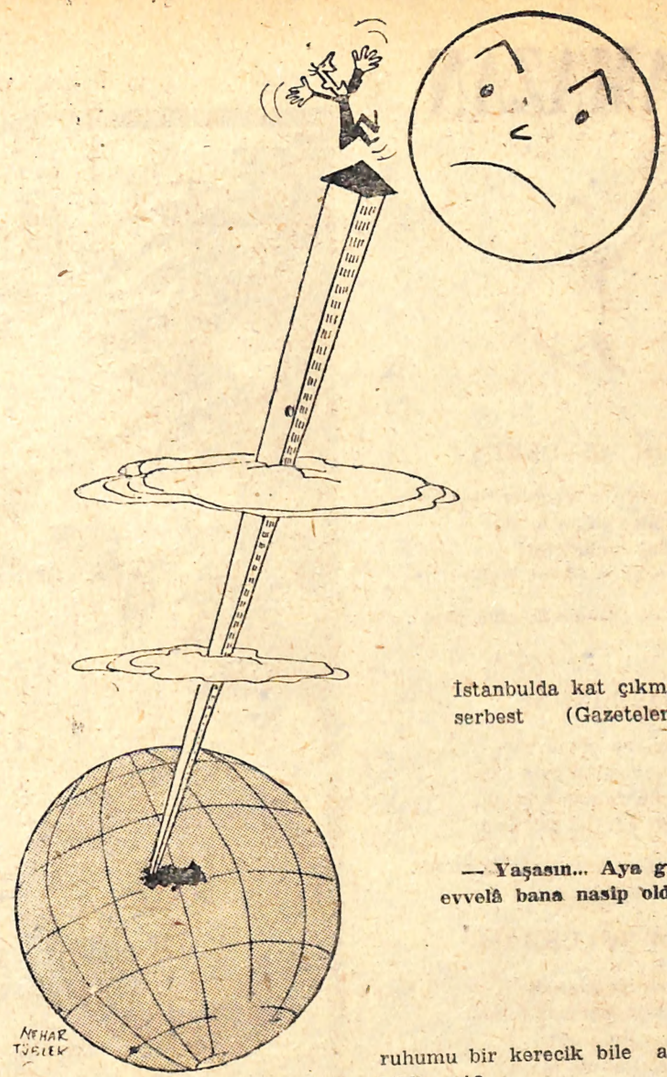

İstanbulda kat çıkmak serbest (Gazeteler)

— Yaşasın... Aya gitmek evvelâ bana nasip oldu!..

— Gelmiyor mu? Gelmiyor mu? Daha nasıl gelsin?.. Çamaşırı, bulaşığı yıkayan, ortalığı silip süpüren, ütüyü yapan ben değil miyim? Her sabah sen yataktayken kahveni pişirip ayağına getiren ben değil miyim? Daha ne gelsin elimden...

— Ay şimdi patlıyacağım. Ayol kocalık bu mu? Ne anlayışsız adamsın sen!..

— Affetmişsin sen onu. Ben en karışık hesap meselelerini bile şıp diye çözerim.

— Mâdem öyle beni neye anlamıyorsun? Sekiz senedir, benim ruhumu bir kerecik bile anlıyabildin mi?

— Senin ruhun karışık.

— Hayır... Anlaşamıyoruz.

— Anlaşalım canım. Bunda anlaşamıyacak ne var?

— Yahu, sana koca değilsin, diyorum. Kocalıktan anlamıyorsun.

— Peki, haydi ben anlamıyorum. Sen mi anlıyorsun? Sen nerden biliyorsun?..

— Orası sana ait değil... Üstüne vazife olmayan işlere karışma... Sen önce kendi vazifeni yap bir kere...

— Emret yapayım...

— Şimdi haykıracağım...

— Haykır, zararı yok, ben darılmam.

— Ayol bu iş emirle olmaz, gönül rızasıyla olur.

— Pekâlâ... öyle olsun.

— Hay hafakanlar boğacak. Biz sekiz senedir evliyiz, hani çocuğumuz?..

— Bu da mı benim kabahatim?

— Komşuların kabahati mi?

— Allah çocuk vermedi, ben ne yapayım?

Ama sen ille çocuk istiyorsan, «Darülâceze» den alırız bir tane.

— Anlamıyorsun... Anlamıyorsun!.. Benim ruhumu anlamıyorsun... Kaba herif!. Ahlâksız!.. Rezil!.. Utanmaz!.. Defol seni gözüm görmesin!.. Seninle artık bir dakika yaşayamam... Şimdi mahkemeye gidiyorum... Alçak!..

— Allah Allah!.. Bu kadına yine ne oldu?.. Ne tuhaf kadın!..

RAMAZAN

ALDI MENDERES :

Davul bende, güm güm öter,
Ben gülünce güller biter.
Kes sesini muhalefet!
Bıktım senden «Artık Yeter!»

Güme de güm güm...

ALDI İNÖNÜ :

Ne kredi, ne döviz var,
Ne maydanoz, kereviz var,
İşin gücün fındık kırmak,
Ne fındık var, ne ceviz var!..

Güm güm de güm güm!..

ALDI BÖLÜKBAŞI :

Ana yasa, baba yasa,
Delik bütçe, bomboş kasa...
Açıkta mı kalacağız,
Hani bize koltuk, masa?..

Güme de güm...

ALDI MENDERES :

Ekmek ister, azık ister...
Temel attım, kazık ister,
Atmasını bilmez herkes,
Benim gibi nâzik ister!

Güm güm de güm!..

ALDI İNÖNÜ :

Eski günler, eyvâh nerde?
Kuşağında silâh nerde?
Ali Veli sarar şimdi,
Vâdettiğin refah nerde?

Güme de güm!..

ALDI BÖLÜKBAŞI :

Tokmak sende, davul bende,
Ben gelirken savul sen de...
Günahların tıklım tıklım,
Açayım mı bavul bende?..

Güme de güm!..

Seyhan Barajı şerefine verilen şölende kuz

Biri yer, biri bakar...

Haftanın

HALİM VAR MI?

Epeyce içmişlerdi. Otomobile binerken arkadaşı kolundan tuttu:

— Dur, dedi, ne yapacaksın?

— Eve gideceğim.

— Arabayla mı?

— Tabii...

— Evet ama, sende araba kullanacak hal yok ki.

— Haklısın ama, yaya gidecek hal var mı?

İNTİHAR

Tanınmış bir doktor ölmüştü. karısı, baş sağlığına gelenlere, son dakikalarını anlatıyordu:

— Ne büyük adamdı kardeş! Katiyen başka doktor istemedi, kendi kendini tedavi etti...

Samimi dostlarından biri kendini tutamadı:

— İntihar etti desene şuna!

YA SEN?

Çallı üstad, fena halde «olmuş» tu. Yanından geçen çirkin bir kadına çattı:

— Bu ne çirkinlik!

Kadın ona nefretle baktı:

— Ya siz, ne kadar sarhoşsunuz böyle...

Çallı güldü:

— Evet ama, dedi, ben yarın ayılacağım!

ar çevrildi, istakozlar yenildi! — Gazeteler

Kıyamet] ondan kopar.

MÂNİLERİ

ALDI KARAOSMANOĞLU :

Demokrasi gerek ister,
Kazık değil, direk ister,
Söylenecek söz çok amma,
Söylemeye yürek ister!..

Güme de güm güm!..

ALDI MENDERES :

El cebinden bonkörsünüz,
Ne yapayım, nankörsünüz!
Memlekette gelişmeyi,
Görmezsiniz, siz körsünüz!

Kala kala yaşın kaldı,
Bilmem ki ne işin kaldı?
Biraz daha sık dişini,
Paşam iki dişin kaldı!

Minnet etmem ben kasaba
Gelmem öyle ben hesaba,
Köy yapardım, ama sizden,
Ne köy olur, ne kasaba!..

Görmüyorlar, yaptık fakat
Demokratik bin icraat.
Davulumun ipi koptu
İmdadıma gel Kalafat!

Güme de güm güm!..

ALDI EMİN KALAFAT :

Bende görün hünerleri,
Sağlam yaptık semerleri,
Makbul olan ince beldir,
Sıkmak lâzım kemerleri...

Demokrasi rahvan yürür,
Efedir de yan yan yürür,
Siz ne kadar ötseniz de,
Yine bizim kervan yürür!

İşlerimi koya geldim,
Kapınıza oya geldim!
Demokrasi yetiştirdi,
Gördüğünüz boya geldim!..

Güm de güm güm!..

Fıkraları

DELİL

Karı koca, dehşetli bir kavga etmişlerdi. Sonunda barıştılar. Erkek sitem ediyordu:

— Beni sevmediğini zaten biliyorum!..

Kadın müdafaaya çekildi:

— İnsaf et şekerim! Şayet seni sevmesem kavga ederken o kadar kıyasıya döver miyim?

USTALIK

İki arkadaş dertleşiyorlardı, biri:

— Karım sokağa çıkarken, beni öpmek isterse katiyen razı olmam! dedi.

— Ne münasebet?

— Para çekmekte ustadır..

— Anlıyamadım.

— Anlıyamazsın elbet. Ne zaman beni öperse, bir eliyle cebimden cüzdanımı çeker!

TİLKİ

Macit, pırlanta bir yüzük almak için kuyumcuya girmişti. Bir tane beğendi. Fiyat pahalı geldi. Tezgâhtar kız kırıttı:

— Almıyacak mısınız yoksa? dedi.

Macit hemen düzeltti:

— Alacağım, alacağım ama, sakin kafayla bir düşünelim. Hele söyleyin, izin gününüz ne gün?

Mart 1956 tarihli nüshasında, birinci sayfada «Karakolda dayak» başlık yazıda Yusuf adında bir vatandaşı, 22200111 yaka numaralı polis memuru Piza'nın üç arkadaşiyle birlikte yakasından tutup sürükleyerek karakola götürdüğü ve karakolun bodrumuna atılarak, suçsuz olduğu halde 24 saat, her saat başında beş dakika mola verilerek döğüldüğü ve üç gün karakol bodrumunda tutulduğu, karakoldan bir kolayını bulup kaçan vatandaşın tedavi için hastahaneye yatarak, ayriyeten adlî tabibden bir aylık rapor olduğu yazılmaktadır.

Bu hâdise muhterem gazetemize tamamen yanlış şekilde aksettirilmiş olduğundan, hâdiseyi etrafı ile izah eden işbu tavzihimizin, basın kanununun herkesçe bilinen maddesine tevfikan aynı sayfada, aynı sütunda, aynı harflerle neşrini rica ederim.

Evvelâ şunu arzedeyim ki dayak hâdisesi hiç bir zaman sizin yazdığınız gibi cereyan etmemiştir. Siz meslekten olmadığınız için işin iç yüzünü bizim kadar elbette bilemezsiniz. Bir defa vaka, 1 martta değil 30 nisanda olmuştur. Hayatta bir günün çok ehemmiyeti olduğundan bilhassa bu noktayı tavzih etmek isterim. Bu Yusuf denilen vatandaş, her devir de muhalif olduğundan bizde çifte aylı gizli bir dosyası bulunmakta ve şüpheli olduğundan dolayı da her bir harekâtı göz hapsi altına alınmış bulunmaktadır.

Bendeniz o gün, vatan sathının emniyet ve selâmetini kontrol ve teftişten geçirmek maksadı ile çarşıyı dolanmakta idim. Bu Yusuf denilen vatandaşla çarşıda tesadüfen karşılaşınca, kendisine,

— Buyrun karakola!.. dedim. Bana,

— Neden? diye sorunca,

— Bir defa sen bana neden diye soramazsın, vazife başındayım, dikkat et!.. dedim. Yusuf denilen vatandaş benim bu ihtar ve ikazıma metelik vermiyerek sualini tekrar edince,

— Polise sual sorulmaz, ancak cevap verilir! diye ben de ihtarımı tekrar ettim. Bu kerre bana, bakışlarıyla ve gözleriyle ağıza alınmaz şekilde çok ağır hakaretler ederek,

— Benim karakolda ne işim var? Bir suç işlemedim ki... dedi. Ben de kendisine gayetle mülâyimâne bir hitapla,

— Senin rengini bugün biraz soluk görüyorum. Her halde bir derdin olacak. Derdini söylemeyen dermanını bulamaz. Hadi çok söylenme de yürü karakola!.. dedim. Yusuf denilen vatandaş bana cevaben,

— Benim derdim filân yok, deyince,

— Nasıl olur, bu zamanda hiç dertsiz insan mı olur? Beni zor kullanmaya mecbur etme. Güzel güzel karakola gel de şu derdini anlat, çok merak ediyorum, dedim.

Yusuf denilen vatandaş keçi gibi inat ederek,

— Benim derdimden sana ne? dedi.

Kendisine gayet müşfik bir edâ ile,

— Ben emniyet memuru değil miyim?

Hiç bana ne olur mu? Vatandaşların emniyetinden mesulüm, dedim.

Bu sefer de,

— Ben emniyetteyim. Hiç bir tehlike altında değilim, dedi.

— Yusuf Efendi, dedim, böyle söyleme. Bu zamanda hiç kimse emniyette sayılmaz. Otomobil, araba altında kalır ezilirsin. Mikroplu bir şey yer zehirlenirsin. Onun için gel karakola kadar da bir iyice emniyet altına gir!..

Ne dedimse dinletemedim. Bizde usuldür, üç defa «Dur!» diye bağırırız. Durdu, durdu yoook, eğer durmaz yine kaçarsa havaya üç el ateş ederiz. Yine durmazsa durmaz, kendi bileceği iş. Bunu güzel güzel kendisine anlattım. Fakat kalın kafalı olduğundan anlayamadı. O zaman mecbur oldum karakoldan iki arkadaş daha çağırmaya. Siz üç diye yazmışsınız. Yanlıştır. Doğrusu ikidir.

Yusuf denilen vatandaşın koluna girdik. Yakasına yapışıp yerde sürüklediğimiz tamamen asılsızdır. Yalnız bir kere ayağı kayıp düştü. Düşen vatandaşın elin den tutup kaldırmak, yardım etmek vazifemiz olduğundan, tutup kaldırdık. Belki o zaman yakası elime gelmiş olabilir.

Yusuf denilen vatandaş karakola kendi ayağıyla gelmiştir. Biz onu zor ve cebir kullanarak getirmediğimiz gibi, zorlanmaması, yorulmaması için de her iki koluna girerek taşıdık. Hattâ Yusuf denilen vatandaş,

— Demokrasi yok mu? diye bağırınca, kendisini teskin etmek için,

— A Yusuf Efendi kardeşim, dedim, demokrasi var olmasına var ama, o sana bana göre mi? Demokrasi dediğin partiler arası bir iş, Menderes'e var, İnönü'ye var, Bölükbaşı'na var... Demokrasi senin ağzına bile yakışmıyor.

Yusuf denilen vatandaş karakola gelir gelmez,

— Vatandaşın hürriyetini tahdit edemezsiniz!.. yok,

— Siz beni burada tutamazsınız!.. yok,

— Memlekette demokrasi var, eski devirler geçti!

Gibi çok ağır sözlerle bize hakarete başladı.

Biz yine vazife icabıdır diyerekten, sineye çektik.

Gazetenizdeki yazınızda, Yusuf denilen vatandaşın «suçsuz olduğu halde» karakola getirildiğini yazıyorsunuz. Eğer polislik ilmine dair biraz bilginiz olsaydı dünya yüzünde suçsuz hiç bir fert olamıyacağını bilirdiniz.. Yoksa Allah hemen cem-i cümlenin suçlarını affetsin. Nasıl yoldan geçen herhangi bir insanı bir iyice doktor, röntgen muayenesinden geçirince mutlaka bir hastalığı çıkarsa, karakola gelen bir vatandaşın da, dikkatli ve vazifeşinas bir polisin sorgusundan sonra suçsuz olmasına imkân yoktur.

Yusuf denilen vatandaşın başının yarıldığı, sol kolunun çıktığı, sağ omuzunun ezildiği, kuyruk sokumunun çürüdüğü, bir gözünün şiştiği, adlî tıp raporunda yazılı ise de, bizim bunlarla hiç bir alâkamız yoktur.

Vatandaş denilen Yusuf, karakola gelir gelmez, bizi mesul etmek için kafasını duvarlara vurmaya başladı.

— Kardeşim Yusuf Efendi, başına yazık değil mi? Sonra bizi mesul edersin, dedikse de dinletemedik.

Bu yaptığı yetmezmiş gibi, kendini kaldırıp kaldırıp yere atmaya başladı. İşte kolu o zaman çıktı. Vatandaş denilen Yusuf maşallah çok kuvvetli bir adam olduğundan, biz kendisi ile başa çıkamadık. Sonra, bendenizin elinden zor istimal ederek copu almak suretile suratına vurmaya başladı. Biz yine sabrederek, Yusuf hakkında «Polisin vazifesine müdahale» den dolayı zabıt tutmadık. Bunlar da yetmezmiş gibi, bizi mesul duruma düşürmek için kendisini merdivenlerden aşağı atarak, kolunu, bacağını kırdı.

— Yusuf Efendi, yapma kardeşim, sonra bizi mesul edersin!.

Dedikse taş kalbi hiç merhamete gelmeden, çoluğumuzu, çocuğumuzu düşünmeden, kendini yerden yere attı, eline ne geçti ise, başına indirdi. Hattâ bizi tek me-

HİZMETÇİ SALTANATI!

— Ayda iki yüz lira maaş, gün aşırı bahşiş, haftada yedi gün de izin isterim!..

sul etsin diye intihar edecekti de, biz,

— Hürriyetin bu kadarına müsaade edemeyiz, diyerekten otoritemizi kullanaraktan mâni olduk.

Ne yapmalı idik? Başka ne yapabilirdik? Memlekette hürriyet var. Eğer vatandaş kolunu bacağını kırmak isterse, kafasını, gözünü yarmak isterse, biz karışabilir miyiz? Herkesin kendi hürriyeti var. Karışsak, bu sefer de polis hürriyetimize baskı yapıyor dersiniz.

Vatandaş denilen Yusuf'un, kuyruk sokumundaki bereye gelince, bunun neden olduğunu bir türlü biz de anlayamadık, merak ediyoruz. Sebebini siz öğrenebilirsiniz, lûtfen acele bildirerek, bizleri bu meraktan kurtarın.

Sizin neşriyatınız üzerine, biz vatandaş denilen Yusuf'u karakola davet ederek, bizden hiç bir şikâyeti olmadığına dair elinden aldığımız imzalı zabıt ta ilişiktir.

Binaenaleyh, gazetenizin yazdığı dayak hâdisesiyle, isim, soy adı, yaka numarası, vazife ve ikamet yeri benzerliğinden başka hiç bir ilgim olmadığını, bu hususun muhterem gazetenizin ilk çıkacak sayısında neşrini rica ederim.

«.....» Karakolunda
2220011 yaka numaralı
polis memuru RIZA

●

C. H. P. DEN PORTRELER

Muhalefetin okçubaşılarından:
NÜVİT YETKİN

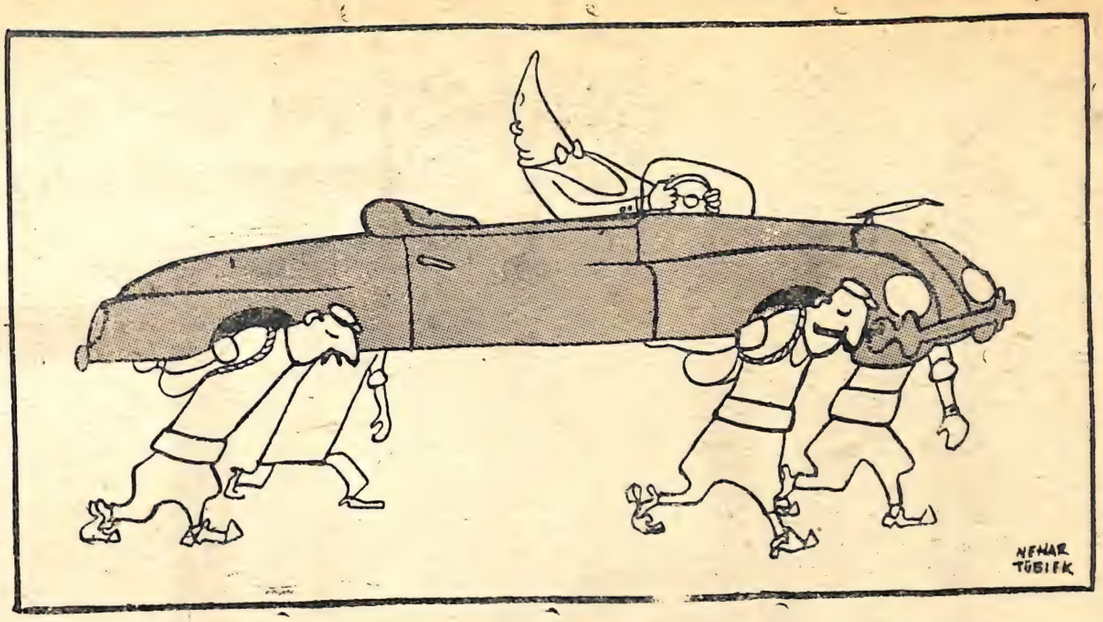

HUSUSİ OTOMOBİLLERE LÂSTİK VERİLMİYECEK!.. (Gazeteler)

VAK'AYI merhum bestekâr Kaptanzade anlattı: Haftada üç değilse, iki gün Borazan Tevfik mutlaka bizim eve gelirdi. Ödünç diye, ya beş kuruş, ya on kuruş ister, alamıyacağımı bildiğim halde, o zamanlar param olduğu için verirdim. Borazan Tevfik, unutur mu, yoksa unuttuğumu mu sanırdı, her ne hal ise, ya ertesi gün, ya daha ertesi gün gelir:

— Hiç param yok, beş kuruş ver, yarın mutlaka veririm!.. derdi.

Yine alır gider; yine gelir isterdi. Bu, böylece epey zaman sürdü.

Bir gün de Borazan Tevfik ,yanına adaşı Neyzen Tevfik ile, Meddah Muhsin'i almış geldi. Telâşlı telâşlı:

— Aman çabuk iki mecidiye ver ama, dedi, bu sefer vallahi billahi sahiden ödünç...

Beş kuruş, on kuruş neyse... ama, iki mecidiye fazla geldi. Borazan Tevfik, benim bozulduğumu, yüzümün değiştiğini görünce:

— İnanmıyor musun? dedi, hem de bugün ödiyeceğim. Bak, üç kişiyiz. Hayatî bir mesele için lâzım oldu.

İnanayım mı, inanmıyayım mı, tereddüt içindeydim.

— Madem inanmıyorsun, gel bizimle, dedi, gel.., İki saat sonra paranı verelim...

Baktım, elinden kurtulamıyacağım, iki meciyeyi verdim. Bu sefer yakama yapıştılar:

— İlle sen de gel!..

Diye tutturdular. Doğrusu bu «hayatî ihtiyaçlarını» merak ettiğim için, peşlerine takıldım.

Şehzadebaşına geldik. Manakyan'ın tiyatrosuna gidip, iki mecidiyeye bir loca bileti almasınlar mı?.. Kan beynime sıçradı. Artık dayanamadım:

— Utanmıyor musunuz? dedim, hayatî ihtiyaç dediğiniz bu muydu?.. Bunun için mi benden borç aldınız?

Borazan Tevfik:

— Dur, acele etme, dedi.

Sahneye yakın locaya oturduk. Bana:

— Eğer paranı kurtarmak istiyorsan, biz ne yaparsak sen de onu yapacaksın...

Dediler.

Perde açıldı. Manakyan efendi sahneye çıkıp da daha bir iki kelime söyler söylemez, bizimkiler ah vah etmeğe, söylenmeğe, sızlanmağa başladılar. Beni de kendilerini taklit etmeğe zorladıkları için, ben de onlar gibi yapıyordum. Bütün seyirciler, sahneyi bırakıp, bize dönmüşlerdi.

Manakyan efendi, facianın tiradı arasında ters ters, bizim locaya bakıyordu. Ama aldıran kim?.. Bizimkiler kaameti arttırdılar. Acıklı ses çıkarmalar, ahlar vahlar yükselmeğe başladı. Derken, mendiller çıktı. Hıçkıra hıçkıra ağlamağa başadılar. Sahiden gözyaşı döküyorlar, hüngür hüngür ağlıyorlar. Sahneye bakan, Manakyan'ı dinleyen yok, bütün başlar bize dönmüş.

Az sonra locanın kapısı açıldı. tiyatronun müdürü, Borazan Tevfik'i de, Neyzen Tevfik'i de, Monoloğ Muhsin'i de tanıdığı için:

— Aman beyler, çok rica ederim, yapmayın!.. Diye yalvarmağa başladı.

Borazan:

— Daha bu bir şey değil, dedi, sen bizi asıl ikinci perdeye, üçüncü perdeye doğru gör...

Müdür, aman yapmayın, etmeyin, dedi, gitti.

Derken bizimkiler, bir hüngürtüye, matem tutan İranlılar gibi döğünmeğe başladılar.

Müdür tekrar ricaya geldi. Borazan Tevfik:

— Yooo!.. dedi, biz iki mecidiyeye kıydık, buraya ağlamağa geldik. Eğer canımız gülmek isteseydi, Kel Hasanın tiyatrosuna giderdik. Para verdik... Brak rahat rahat, şöyle istediğimiz gibi ağlıyalım...

Biraz sonra müdür, ipekli bir mendile bağlı sekiz mecidiye gönderdi. Dışarı çıktık. Benim iki mecidiyemi ödediler.

Borazan Tevfik'in beaden borç aldığı paralardan ödediği işte yalnız bu iki mecidiyedir.

O..

— İkametgâhınız?..
— Meclisi Mebusan...

— Uyan yahu, temdid-i müddet müzakere edilecek!..

— Şurada adam vuruldu, cani kaçıyor...
— Bırak Allahı seversen herkesin derdi kendine yetişiyor!.

TARİH MÜZESİ..

— Baltacı ailesinin evlâd-ı zükûru tarafından hediye edilmiş bir tablodur...

ORDU KÖŞKÜ MİSAFİRİ HASTA MI, DEĞİL Mİ?

— Şu hapları getirsene!..

Basın Geçidi

Hürriyet

Abdülhamit zamanında Fetva Emini Nuri Efendi isminde bir zat varmış. Bu zat pîrî fânî bir zat, halkın büyük sevgisini kazanmış, muhterem bir din ve ilim adamı imiş. Cuma namazını padişahın sağında mevki alarak kılarmış. Nuri Efendi çok ihtiyar ve çok küçük yapılı bir adam olduğundan namaza her gelişinde ve her gidişinde bir bohça gibi arabaya bindirirler ve yine bir bohça gibi arabadan indirilirmiş. Etraftan koşan halk arabaya doğru koşar, onun elini öper, hayır duasını alırmış.

Günlerden bir gün fetva emininin cuma namazına gelmediği görülmüş. Ertesi hafta bu halin tekerrür etmesi üzerine padişah merak etmiş ve sebebini öğrenmek için mabeyin başkâtibi cuma namazına ne sebeple gelmediğini Nuri Efendiye sormuş. Padişahın merak ettiğini, eğer maddî bir sıkıntısı varsa hazinei hümayundan istenildiği kadar itada bulunulacağını veya bir rahatsızlığı mevcutsa, icabına tevessül olunacağını söylemiş.

Fetva Emini Nuri Efendi bu sual karşısında derin derin düşünmüş ve şu cevabı vermiş.

— «Çünkü zulüm olan yerde Cuma namazı kılmak câiz değildir».

Emin Karakuş — Hürriyet

□

AMASI VAR

Parise her fırsatta bir takım sinema rejisörleri, prodük törleri gelir, gider. Bunlardan ikisi, İmparator Napoleon'un mezarını ziyarete gelen ve binaya girmek için para verip bilet alan kalabalığı hayretle tetkik ederken:

— Yahu, dedi, bu Napolyon hakkında bir film çevirsek para kırarız.

— Neden? dedi arkadaşı... Memleketi iflâs ettirmiş.

— İnanma canım; baksana, adamın ölüsü bile ne kadar para getiriyor!..

□

ZAAF

Karısına uzun zapman işkence ettikten sonra öldüren katile hekim sordu:

— Karınızı niçin öldürdünüz?

Katil içini çekti:

— Sormayın reis bey... Boş bulundum, gafletime geldi!

Yazan: ALİ KÂHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

Bektaşi ile papas'ın münakaşası

Vaktile; şakayı çok seven bir papas varmış,
Böyle hoşsohbet adam civarda bulunmazmış.
Bir mecliste oturur Bektaşi dedesile,
Takılmak ister Şeyhe, şöhretli şakasile.
Der:
«— Haziret acaba siz sünnet oldunuz mu?
Ve bu işte de sizce bir fayda buldunuz mu?»
«— Temizlik münakaşa kabul etmez bay Rahip!.
Faydası da yok diye olma boş fikre sahip!.
Ben de çocukken bir gün çekmiştim o mihneti,
Bir taraftan ağlarken bitirmişler sünneti.»
Papas söz alır tekrar şakaya başlayarak,
Erenleri bu ara fazlaca taşlayarak
Der ki:
«— Allah'ı bizler kadir-i kül biliriz.
İslâmiyette inanç bu değil mi mirimiz?!..»
«Madem ki Cenabı Hak, her şeyi ta evvelden
Bilir, görür ve ona göre yapar da neden
Müslüman kullarını sünnetli yaratmamış,
Şu külfetten onları vâreste bırâkmamış?..»
Dolgunca bir nefesi çekerek çubuğundan,
Papası vaz geçirmek için böyle huyundan,
Ona iyice bir ders vermesini tasarlar
Ve dönerek rahibe şöyle bir sual sorar:
— Rahip efendi acep kaç çocuğunuz vardır,
Beş, altı olsa gerek zannım bunca zamandır?
Papas efendi şaşar hocanın bu cehline,
Mecliste düşmemiş gibi irfan ehline,
Hayretle döner:
— Dedem rahipler evlenir mi,

YAZISIZ!...

Dinimizce haramdır, böyle şey söylenir mi?!
Bir derin nefes daha çubuktan çeker dede,
Zarifane gülüşle:
— Madem ki öyledir de,
Allah bilmez mi idi papaslar evlenmezler,
Ömürleri boyunca teehhül ne bilmezler,
O halde beyhude bir külfet olarak neden!
.....
Papas bakar ki lâfın gerisi istemeden,
Çok fenaya varacak, bir hayli kızararak,
Eli ile dedenin ağzını kapayarak,
«Sus der dedem, bugün de yine alt ettin beni.
Hâkimane buluşla Şeyhim mat ettin beni.»

MAHMUT YARMAN
Tarsus Acentesi Karman kollektif ortaklığı
KARAMAN

KURBAN

Kurban bayramı arifesinde Bektaşinin karısı:

— Konu komşu kurbanlık koç alıyor, ille ben de isterim, diye tutturmuş.

Bektaşi karısının dırdırından kurtulmak için:

— Sen üzme kendini karıcığım, ben de bir kurbanlık alırım, diye sokağa çıkar ama, kurban alacak kadar parası da olmadığı için, akşam eve elinde bir palamutla eve döner.

Kadın palamutu görünce:

— Bu nasıl kurban? Sen beni konuya komşuya rezil mi edeceksin? diye yaygarayı basar.

Bektaşi:

— Hanım, işin içinde iş var, der. Neden balık aldığımı anlatayım ama, bu bir sırdır, sakın kimseye söyleme. Bilirsin, insanlar ölünce, dünyada kurban ettikleri koyunların sırtına biner, kolaycacık sıratköprüsünü geçerler. Halbuki geçenki yağmurlardan sıratköprüsü yıkılmış da, kimsenin haberi yok. Biz palamudun sırtına bineceğiz. Sus Sus kimse duymasın! Yoksa her kes koyun yerine balıkları kurban eder.

ABDESTSİZ NAMAZ

Bektaşinin biri bir sofuya misafir olur. Namaz vakti gelince. Sofu:

— Kalk! der. Namaz kılalım..

Bektaşi:

— Eyvallah, der, kalkar, sofu ile namaz kılar. Bir aralık sofu, Bektaşinin abdestsiz namaz kıldığının farkına vararak:

— Sen, der, galiba namazı abdestsiz kılıyorsun!

Bektaşi cevap verir:

— Allah, Allah, namaz kıl, dedin kıldık;

Eğer buyurursan, abdest de alalım be kardeşim!

NECDET ÜVEL
Gaziosmanpaşa Cad. No. 57
MANİSA

ERKEK SABAHAT

Erkek Olan Kadının Hatıraları

— Amma rezalet, dedi, dilenciler bile artık on lira istiyorlar.

Çocuk sırnaştı:

— Ne olursun be amca...

— Defol oradan...

Bücür oğlan birdenbire yüksek sesle bağırmağa, ağlamağa başladı. Katil Hadi koşarak geldi:

— Ne oluyor? Ne var orada? Durun!

Diye bağırdı.

Adam kalakaldı. İdamlık Hadi adama:

— Ben polisim, sivil memur... Ne var?

Bücür ağlıyarak:

— Polis amca, dedi, bu adam beni götürdü. Sana on lira vereceğim diye beni kandırdı. Sonra şey... Şimdi paramı vermiyor.

Üst perdeden bir ağlama daha tutturdu. İdamlık Hadi:

— Ayıp değil mi sana ulan?.. Bu bacak kadar çocuğa... Ahlâk düşkünü herif!.. Yürü karakola!

Adam:

— Ne münasebet... Durun bakalım bay polis... Ben çoluk çocuk sahibi adamım...

İdamlık Hadi cebinden bir düdük çıkardı, öttürecek gibi yaptı:

— Beni zor kullanmağa mecbur etme.. Yürü karakola...

Bücür:

— Ben hakkımı isterim... Versin benim hakkımı! diye ağlıyordu.

Adam:

— Ayağınızı öpeyim... Beni karakola götürmeyin. Çoluğuma çocuğuma rezil olacağım. Kimselere de anlatamam... Pekâlâ.. pekâlâ... On lira vereyim.

Bu sırada sokağa bir kaç kişi saptı. Adam onları görünce, başkaları da duyacak, rezil olacağım diye sesini çıkaramadı. Ayak sesleri uzaklaşınca İdamlık Hadi:

— On lira ile kurtulamazsın ahlâk düşkünü herif! Diye bağırdı. Yürü bakalım...

Adamın yakasına yapıştı, sürükledi. Orada bir şeyler konuşmağa, fısıldaşmağa başladılar. Konuştuklarını duyamıyorduk.

— Ali, dedim, çekelim tabancaları, gidip herifi kurtaralım. Bukadar namussuzluk olmaz.

Bunu söyledim ama, pişman da olmuştum. Ali zaten delinin biriydi. Bu İdamlık Hadi ile başımız belâya girebilirdi. Düşünmeğe vakit kalmadı. Ali fırladı ben de arkasından koştum. Ali tabancasını İdamlık Hadinin göğsüne çevirdi. Ben de tabancamı üzerine doğrulttum:

— Kıpırdamayın!.. kıpırdarsanız yakarım.

Ali de:

— Kaldırın ellerinizi yukarı! diye bağırdı.

Bücür, İdamlık Hadi, adam üçü de ellerini havaya kaldırdılar.

Ali:

— Utanmıyor musunuz ulan namussnzlar! dedi, bu adamı soymağa utanmıyor musunuz?

Ben adama:

— Sen korkma, ellerini indir amca, dedim.

İdamlık Hadi, sesi titriyerek:

AKBABA'NIN MİZAH ROMANI

— 11 —

— Aldığım parayı sine vereyim, bırakın beni, dedi.

— Olmaz, karakola!.. Dön arkanı, doğru karakola...

Adam, «karakola gitmiyelim» diye yalvarıyordu. Karakola gitmek benim de işime gelmiyordu. Bizim kaçak olduğumuzu anlarlarsa yakalarlardı.

— Ver adamın parasını! dedim.

Sonra aklım başıma geldi. Cebinden para çıkarır gibi yaparken, tabanca, bıçak çıkarabilirdi.

— Dur, kıpırdama!.. diye bağırdım. Hangi cebinde para?

— Yeleğimin cebinde...

Ben yaklaştım. Bu sefer de beni önüne siper edip kaçabilirdi. Filmlerde bu numa-

raları gangsterlerin yaptığını çok görmüştük...

— Ali, sen tabancanın namlusunu sırtına daya... dedim.

Ali dediğimi yaptı. Ben İdamlık Hadinin yelek cebinden bütün bir yüz liralık aldım:

— Al amca paranı, dedim.

Ama, korkudan da ellerim titriyordu.. Ali, Bücürle İdamlık Hadiye:

— Arkanıza bakmadan dönün, yaylanın! dedi.

İki kafadar caddeye doğru yürürlerken, İdamlık Hadi:

— Böyle kazık hiç görmedim, dedi.

Adama:

— Haydi güle güle amca, dedim.

Adam:

— Korkuyorum çocuklar, dedi, evim şuracıkta, ne olur beni evime kadar götürürmüsünüz?

— Pekâlâ...

Epey gittikten sonra tabancalarımızı cebimize soktuk. Adam:

— Siz benim namusumu, hayatımı kurtardınız çocuklar, dedi, alın bu yüz lira sizin olsun!

Ali:

— Bizim paraya ihtiyacımız yok! dedi.

Bunu öyle sert söylemişti ki, adam utandı.

— Teşekkür ederim, size çok teşekkür ederim.

— Bir şey değil, bir şey değil...

— Hiç başıma böyle bir şey gelmemişti. Gece işten dönüyordum.

Adamın oturduğu apartımanın kapısına gelmiştik.

— İyi geceler, dedim.

— Çocuklar, ne olursunuz, beş dakika gelin... Beş dakikacık içeri girin.

O kadar rica etti ki, adamı kıramadık. Kapıyı açan karısı, kocasının arkasında kılıksız iki serseri görünce;

— Bunlar da ne?.. Nereden buldun bunları?.. diye kocasına bağırmağa başladı. Bize de:

— Durun şöyle bakayım...

Diye tersledi. Az evvel İdamlık Hadinin önünde titreyen adam, karısının karşısında aslan kesildi:

— Kes sesini, dedi, sus!.. Çabuk çay yap!..

Kadın tiksinerek suratımıza baktı. Ali:

— Biz içeri girmeyiz, bırakın gidelim, dedi...

Adam, karısının yaptığından mahcup olmuştu:

— Affedersiniz çocuklar, dedi, siz ona bakmayın, biraz sinirlidir..

Karısının arkasından gitti. Onunla bir şeyler fısıldaştılar. Kadın yanımıza geldi. Biz hâlâ antrede ne yapacağımızı bilmeden duruyorduk. Bu sefer kadın ricaya başladı:

— Affedersiniz... Çok affedersiniz. Buyurun içeri.

Evin eşyasından, zengin insan oldukları belliydi. Çayla pisküit ikram ettiler. Kadın:

— Sizin yaşınızda bir oğlum ile bir kızım var, dedi. İçeride uyuyorlar. Sabahleyin tanışırsınız.

Gitmek için ayağa kalktık. Çarı koca önümüzü kestiler. Kadı:

— Siz kimin çocuklarısınız? diye sordu.

Ali:

— Bizim kimsemiz yok, dedi.

Kadın:

— Bu gece bizim misafirimiz olun. Dünyada bırakmam diyordu.

Fazla nazlanmadık. Sakız gibi beyaz çarşaflı pufla birer yatağa uzandık. Aylardanberi yatak yüzü görmemiştik. Bulutların üzerine uzandım zannettim. Uyuyuvermişim.

Tabanca seşleriyle yatağımdan fırladım. Ali:

— Ne oluyor? diye bağırdı.

Donlarla odadan fırladık. Kadınla kocası:

— Eyvah!.. diye bağrışıyorlardı.

Bizden biraz daha küçük bir kız bir oğlan iki çocuğun elinde bizim tabancalar vardı. Oğlanın rengi kül gibi olmuştu. Ali:

(Devam edecek)

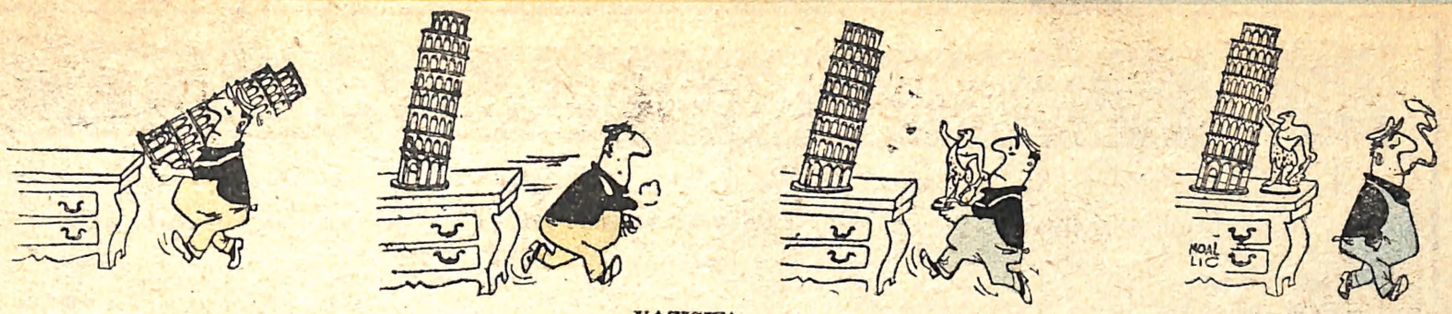

YAZISIZ!..

— Fransız —

Dünya Karikatürleri

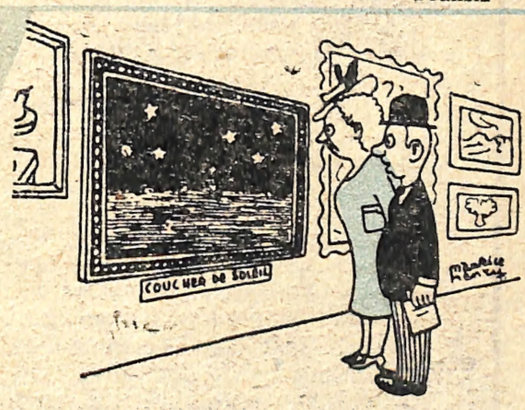

— Geç kaldık... Güneş batmış!..

— Fransız —

Telefonda bir ressam!..

— Fransız —

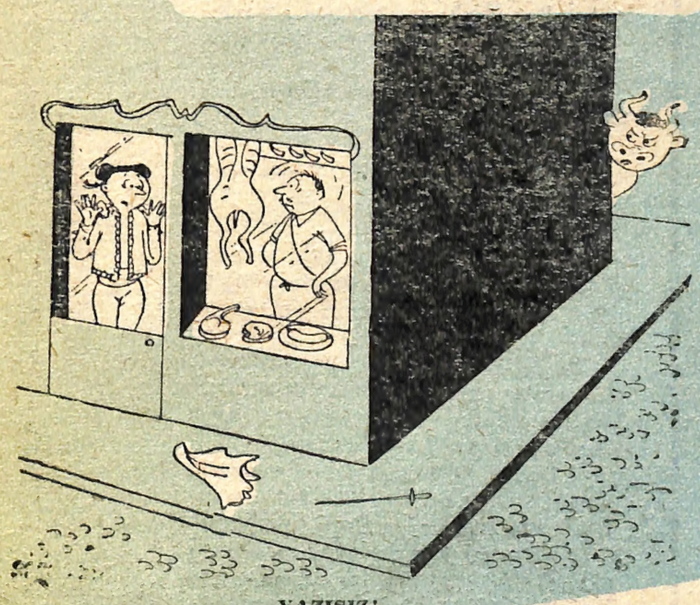

YAZISIZ!..

— Fransız —

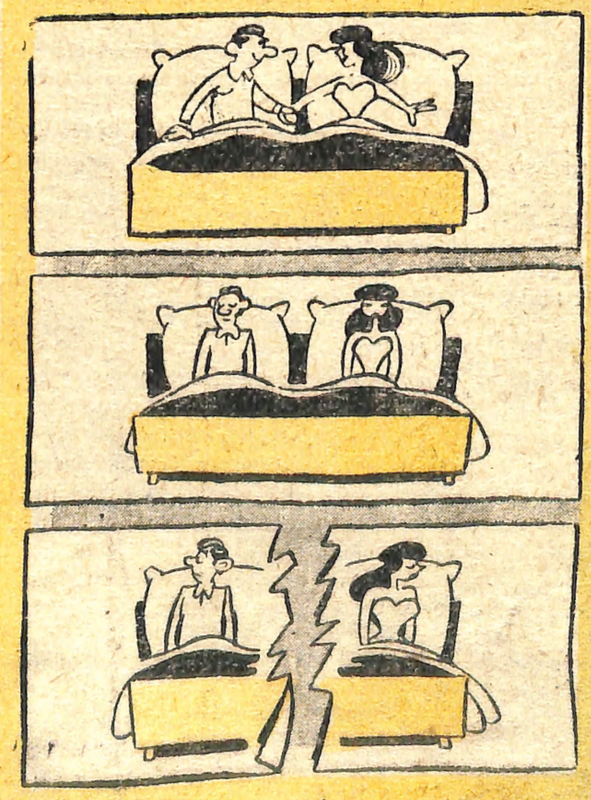

Bir aşkın sonu!..

— İtalyan —

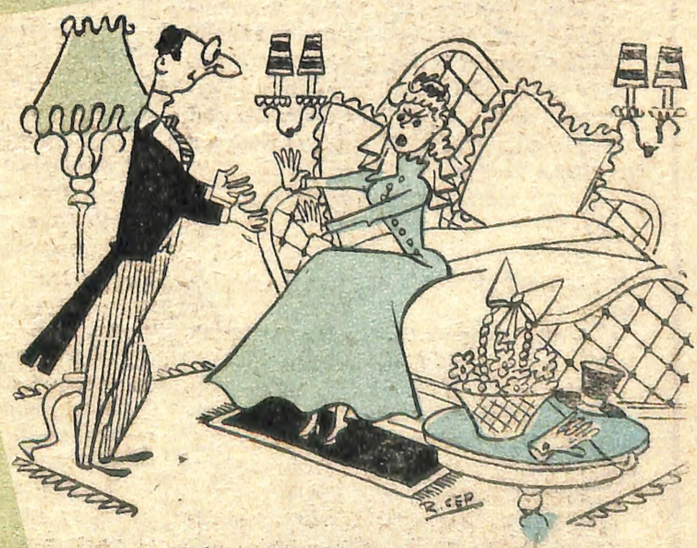

Gelin — Rica ederim yine başlama!..

— Fransız —

Sana margarininin, şimdi tabiî bir lezzeti var!

Grafika

Bir dilim ekmeğin üzerine SANA sürünüz ve tadınız. İlk lokmada hayretler içinde kalacaksınız: SANA'da en iyi tabiî bir yağın nefaseti, taze ve kaymak gibi lezzeti vardır.

Sofrada ve mutfağınızda, SANA gıda sahasında en eski alışkanlıkları altüst edecektir. Hakikaten, şimdi, her şeyde yeni SANA kullanabilirsiniz: yalnız ekmeğin üzerine sürmek, pasta ve bisküvilerde değil, fakat, ziyafet yemeklerinizde bile!

Bu ikna edici tecrübeyi yapınız!

Kocanız eve geldiği zaman bir dilim ekmeğin üzerine SANA sürünüz, bir diğerine de en pahalı bir yağ Tattırınız! Göreceksiniz ki kocanız SANA'lı ekmeği tercih edecektir.

S 39 UNİT

SÜMERBANK

SERMAYESİ 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

HERİŞ REKLAM 1958

Muayyen

zamanlardaki sancılara karşı

186

KİNİNLİ
GRİPİN
KULLANINIZ

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Bir Dakika!

Şeker fıkralar!

☆

Bir Dakika!

Zehir fıkralar!

☆

Bir Dakika!

Tatlı nükteler!

☆

Bir Dakika!

Acı hakikatler!

☆

Yazan :

DOĞAN NADİ

☆

Akbaba Yayınevi

Fiatı: 1 Lira

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

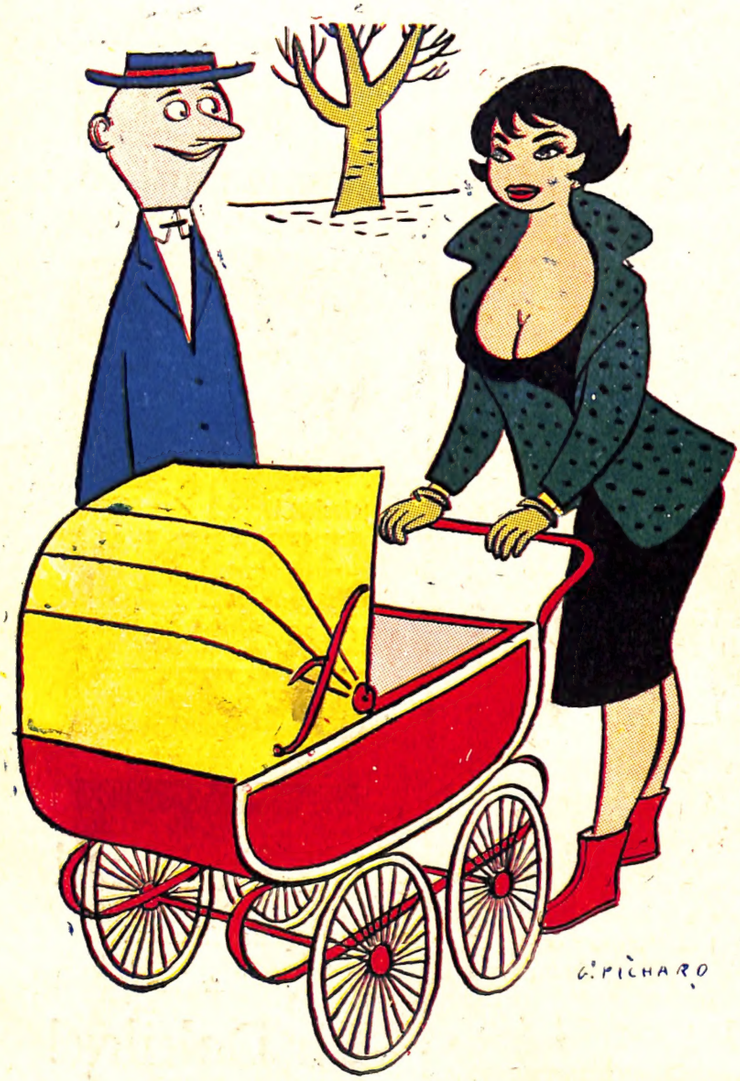

— Maşallah, ne güzel, ne tombul ikizler!

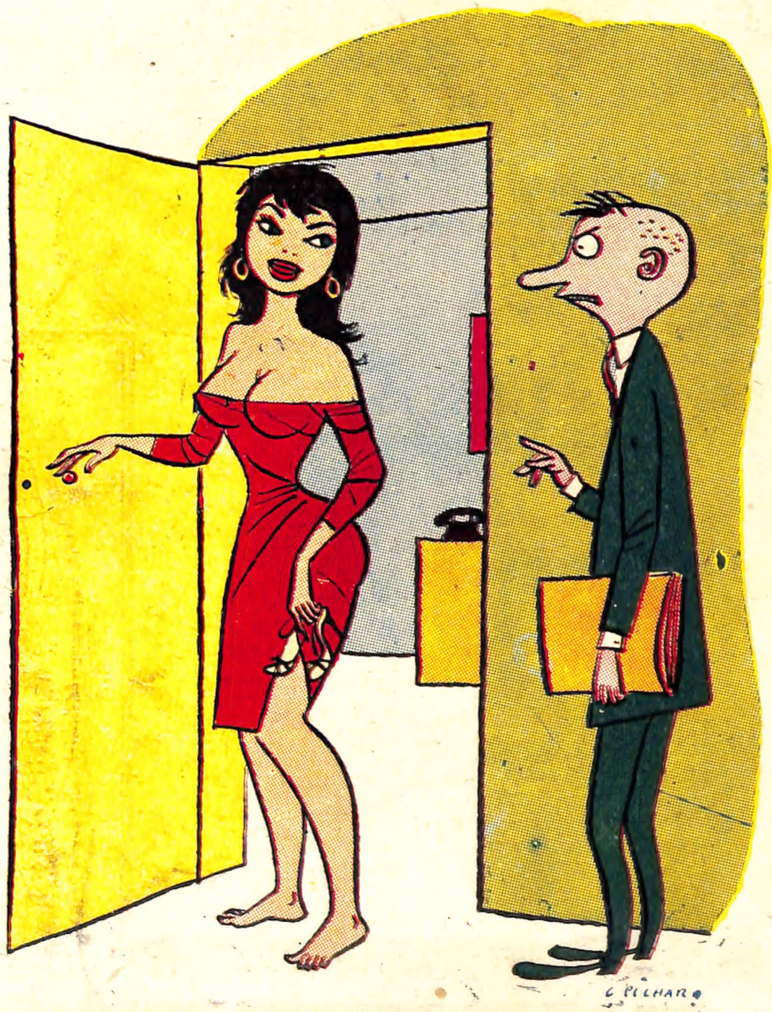

— Sakın girme, sayın direktör çok yorgun!

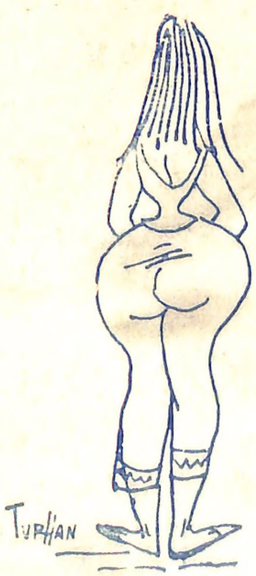

KAPATMA!

Akbaba Mizah Serisinin on birinci kitabı

Yazan: *Bülent Oran*

Resimleyen: *Turhan Selçuk*

Bu eserde, kadın, aşk, çapkınlık, tatlı bir mizah havası içinde, neş'eyle okuyacağınız güzel hikâyeler olmuştur.

Fiyatı: 1 Liradır.

Adres: Akbaba Yayınevi — Belediye, İstanbul

SALI GÜNÜ ÇIKIYOR!